

December 2009

Št.

043

Casopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI ULICE

Odgovorna urednica:

Špela Razpotnik

Izvršna urednica:

Katja Bizjak

Tehnična urednica:

Maja Vižintin

Uredniški odbor:

Maruša Bertoncelj, Bojan Dekleva, Tomislav Gruden,

Gregor B. Hann, Luna Jurančič Šribar

Sodelavci uredništva:

Jakob Harisch, Janez Kompare, Maja Kozar, Bojan Kuljanec,

Roman Lasnik, Toni Meško, Miran Možina, Marko Nakrič,

Urban Tarman, Tanja Vuzem

Oblikovanje:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Katja Bizjak

Ilustracije:

Ban, Matilda M. Dobro, Nik Knez, Marjan Kolenc,

Damjan Majkič, Kralj O'Tone Prvi, Zh Zh, Tjaša Žurga

Fotografiji na ovitku:

Jaka Adamič, Dnevnik

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: info@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil!
Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za kulturo --

Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve -- Ministrstvo za zdravje --

FIHO -- Urad za mladino -- MOVIT -- Consumer Focus -- Determine

Podprto s subvencijo Islandije, Lihtenštajna in Norveške preko Finančnega mehanizma EGP in Norveškega finančnega mehanizma.

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

vs **drugačni**
vs **enakopravni**

REPUBLIKA SLOVENIJA
SLUŽBA VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE ZA EVROPSKE ZADEVE

Uvodnik:

AMPAK KAM?

foto: Nenad Maras

Zadnji mesec v letu se spodobi pogledati nazaj in se pohvaliti z nakopičenimi dosežki, kajne? Kot verjetno za marsikoga izmed vas, drage bralke in bralci, je bilo tudi za nas v društvu Kralji ulice preteklo leto polno in intenzivno, na trenutke pa prav noro. Zaradi njegove prenapetosti se je odvrtelo tako hitro, da komaj verjamem, da je pod mojimi rokami spet decembrski uvodnik.

No, Kralji na preteklo leto vendarle gledamo olajšani in sproščeni iz novih, mnogo večjih prostorov na Pražakovi ulici. Zapustili smo Poljansko, vendar pa prostorček, ki smo ga tam izpraznili, ne bo dolgo zapuščen, kajti že začnemo s projektom socialnega podjetništva in razvijamo posredovalnico rabljenih predmetov, ki jo mnogi od vas poznate s stojnic, ki smo jih dokaj redno mesečno v letu 2009 postavljali na Čopovi ulici.

V letu 2009 se je utrdila naša športna ekipa, ki se je udeležila mnogih gostovanj po Sloveniji in tujini. Z Dansko smo poleg športnih iger opravili tudi izmenjavo, povezano z razvojem šole za socialno izključene, v 42. številki našega časopisa predstavljene šole H. C. Kofoeda, ki je nov projekt, s katerim se spogleduje naša Univerza pod zvezdami in v katerega ob spodbudnih okoliščinah ta morda počasi preraste. Izdali smo nekaj knjig, utrdili nekaj novih rubrik, naredili par odličnih filmov in ustvarili nekaj izvrstnih gledaliških kosov. Utrdili smo povezave s soborci z vseh strani neba. Izvedli smo projekt in raziskavo o dostopnosti zdravstvenih storitev za brezdomne in z njo v javnosti odprli problematiko izključenih iz zdravstvenega sistema. Kljub pametnim zaključkom naših prizadevanj na področju zdravstva pa smo prav v letošnjem letu ravno zaradi bolezni oziroma prepozno začete ter prehitro prekinjenega zdravljenja izgubili čisto preveč naših ljubljanih članov. V letu 2009 smo tudi poskusno izvajali projekt nastanitvene podpore za brezdomne. Projekt je tekel in še teče uspešno, a posledica pilotnega projekta je le še več izzivov na tem področju, v prvi vrsti za akterje, odgovorne za stanovanjsko politiko v državi. Kljub temu, da se je znotraj društva v letu, ki se izteka, zaposlilo kar nekaj uporabnikov, pa je ta številka majhna proti vsem, ki so se zaradi izgube službe ali obupa nad izkušnjami v sferi zaposlovanja na novo zglasili pri nas.

Torej, več kot delamo, več izzivov je še pred nami. Kako dolgo bo torej s tem tempom še šlo pilotiranje kaosa, kot lahko s ptičje perspektive naša prizadevanja izgledajo? Četudi preziramo kapitalizem in olimpijskim idealom »Višje, hitreje, močnejše« vselej dodajamo pomislek »Višje že, ampak kam?« bi se komu ob našem hitrem napredovanju lahko zazdelo, da smo tudi sami še kako padli v kapitalistično past. Delamo več, kot lahko zabeležimo, prehitujemo same sebe in se bojimo izpustiti en sam razpis, ker je izzivov na področju brezdomstva in socialne izključenosti v kapitalizmu nešteto in ker je naša prihodnost vselej negotova. Ženemo se torej za novimi projekti, da bi lahko rešili še kak problem več, časa za izpolnjevanje vloge tistega, ki odpira razmislek, kam pravzaprav vsi skupaj drvimo, pa nam bolj in bolj zmanjkuje. V tem smo podobni marsikateri sorodni sodobni organizaciji, skupini ali posamezniku, ki se lahko pohvali z uspešnostjo in neprestano rastjo. Kot izziv za Kralje ulice v prihodnjem letu vidim umirjanje in upočasnevanje razvoja in rasti. Počakajmo, da svojo potezo odigrajo tudi drugi akterji na tem področju, na primer tisti, katerih položaji izgledajo mnogo bolj gotovi.

Špela Razpotnik

2	UVODNIK
3	TO SEM JAZ
4	POROKA, POROKA!
5	ZMRZAL BREZDOMSTVA
6	ČUDAŠKA NASTANITEV ZA ČUDAŠKE LJUDI
8	TAUBI
9	TATU ZGODBA
10	NA NOVO »DOMA«
12	NEKAJ CESTNIH
13	ANEKDOTE IZ PRODAJE
14	DOGODKI
16	ZAČETEK KONCA — MOČNO UPAM — SARKAZMA
18	NAJPREJ STANOVANJE!
19	SOL IN KOPER
20	GOSTUJOČI KOLUMNIST
20	V SLOVO JOŽETU OKORNU
21	NAMESTO PAMFLETA
21	KRALJICA IN KRALJICA
22	KRALJEVI RECENZOR
25	GOGIJEVA KOLUMNA
26	PRED 100 LETI
27	PISMA BRALCEV
28	BREZPLAČNE PRIREDITVE
28	ULIČNI HOROSKOP
29	OGLASNA DESKA
30	RAZVEDRILLO

JOHNNY

foto: Matilda M. Dobro

03
KRALJI
ULICE

Star sem 58 let, Ljubljčan – star Šiškar. Najraje obiskujem disko klube, že od malih nog se ukvarjam z glasbo. Ko sem bil star 14 let, smo se zabavali in igrali v skupini, ki se je imenovala Pustolovci iz Savskega naselja. Nastopali smo po raznih šolah, sam pa sem kasneje kot samostojni bobnar in pevec nastopal po raznih veselica na Dolenjskem, kjer sem zabaval staro in mlado.

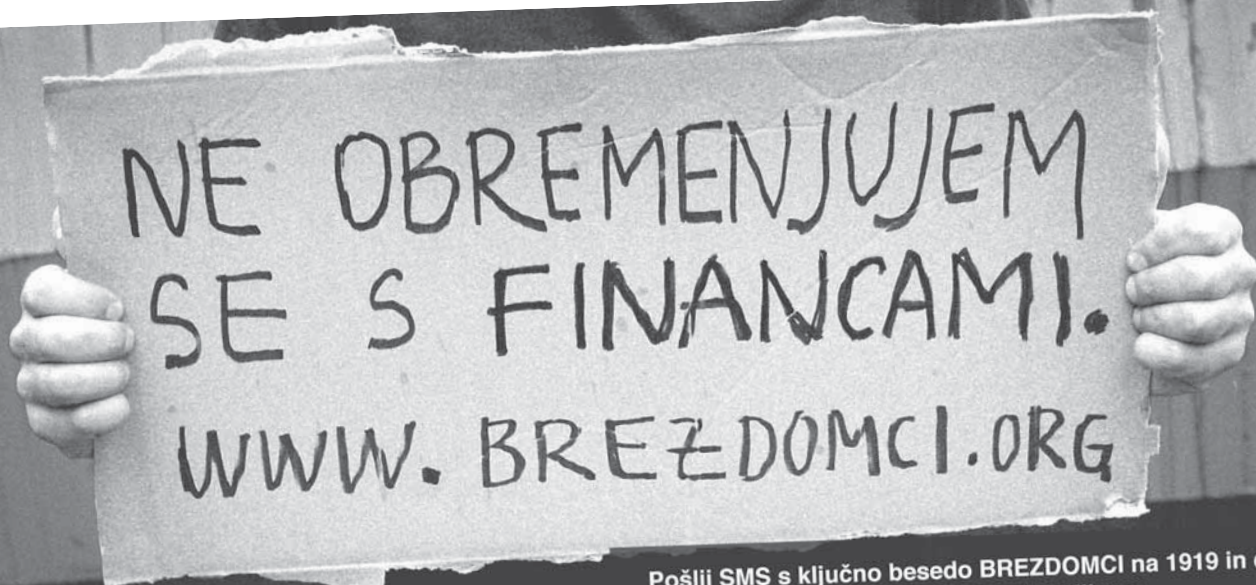
Na cesti sem bil več kot osem let, potem pa sem se preselil v Zavetišče za brezdomce na Poljanah, kjer sem bival pet let. Leta 2006 sem spoznal Kralje ulice – najprej kot prodajalec časopisov in prinašalec tortic. Na Kraljih ulice od leta 2008 delam tudi kot javni delavec, pred slabim mesecem pa sem se vselil v stanovanje, ki ga je društvo v okviru programa nastanitvene podpore najelo za brezdomne.

Sicer se ukvarjam z nogometom, občasno tudi sodim tekme v Športnem društvu Poljane. Ne maram pa laži in pika.

Prodajalcem ob novem letu želim uspešno prodajo časopisa, bralcem pa, da bi naš časopis kar največkrat kupili in ga še dolgo prebirali.

Johnny

KOT SAMOSTOJNI BOBNAR IN PEVEC SEM NASTOPAL PO RAZNIH VESELICAH NA DOLENJSKEM, KJER SEM ZABAVAL STARO IN MLADO.

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

POVEJ MI NEKAJ LEPEGA

POVEJ MI NEKAJ LEPEGA,
KOT MORJE ŠUMEČEGA,
NEŽNEGA,
KOT OTROK HREPENEČEGA,
KOT LIST JE ŠELESTEČEGA.
ZAŠEPETAJ MI NA UHO
GRLENO KOT GOLOB:
ŽELIM OSTATI S TEBOJ.

ANASTASIA OM

NAMESTO MENE

BODI MOJ POGLED NAMESTO MENE.
BODI MOJE SRCE, KAJTI EN SAM LIST NAJU NOSI,
ENA SAMA ŽILICA.
EN SAM PECELJ,
ENA SAMA BARVA.
VETER NAJU ZIBLJE, LJUBKUJE NAJIN CVET.
LE PLJUVA DALEČ PROČ, KJER NI NIKOGAR, DA BI NAJU ZIBAL.

BARBARA JOZELJ

LUKNAV SANDALU

Sréčal sem te v Gorici,
postrégla pér si mi in pici.
Majhen čas sva klepetala,
potém zazrla si se v sandala.
Zdaj sva poročena že zadnjih ósem lét,
vsandalu pa je lúkna
od cigarét.

Kobrowsky

POROKA, POROKA!

Pred nedavnim, kake štiri ali pet mesecev nazaj, sem preko spletnega portala sl.netlog.com spoznal svojo sedanjo ženo Irmo. Vse je šlo kot po maslu ... Zelo sva se trudila, da se je vse lepo odvilo, ter nato napovedala poroko. Ta se je odvijala 24. 10. na Ljubljanskem gradu. Na vrsti sva bila bolj proti koncu – ob 17.30. uri.

Bilo je krasno in tudi nekaj ljudi je prišlo. Še vreme nama je bilo naklonjeno! Ko smo opravili s ceremonijo, smo se odpeljali na Trojane na večerjo in se tam malo pogovorili. Trenutno bivava v Velenju v ženinem stanovanju, dokler preko Stanovanjskega sklada ne dobim stanovanja v Ljubljani, ki naj bi mi bilo dodeljeno do konca tega leta. Zahvaljujem se vsem sodelavcem in sodelavkam društva za pomoč pri tako velikem izdatku, kot je poroka. Hvaležen sem tudi sodelavcu Tomiju Grudnu za tako lepe fotografije, ki jih je naredil na najin poročni dan.

Sedaj sva že dober mesec v zakonu in upam, da nama bosta ostali ljubezen in toplina za vekomaj.

A to še ni konec, se nadaljuje ...

Toni Meško

Foto: Tomislav Gruden - GTS

ZMRZAL BREZDOMSTVA

Na živce mi greste, ljudje. Vi, ki se grejete v mrzlih dneh ob pečkah v stanovanjih s centralnim ogrevanjem. Nek klošar me je vprašal, ko sem mu povedala, da je potrebno pojesti na Aljaski na dan 11 000 kalorij, kar je ena skleda maščobe, koliko jogurtov je to? Vse, kar znate reči, je: »Ali vas zebe?« In to sprašuje nekdo, ki ima tople dom. Ajd, pejte probat, oblecite kopalke, nato pa se odpravite ven na mraz in po daljšem času se lahko vrnete, potem pa bom prišla in vam postavila vaše vprašanje, ali vas kaj zebe? In vaš odgovor bo seveda: »Ja, a ne veš – potim se od vročine.« Poskusi, človek, potem sprašuj in se delaj pametnega.

Vse, kar znate reči, je: »Zakaj pa ne greš delat?«

Kako? Pa saj delam, prodajam časopis. To za vas ni delo? Sliši se, ja, kako je njim fajn, ko jim ni treba iti v službo ...

Pa te bo kdo vzel v službo, kjer moraš najprej predati dokumente, in takoj, ko ugotovijo, da si brez stalnega prebivališča, že ti odvzamejo upanje. In potem se kaže s prstom, glej ga, temu je pa bolje kot nam ...

Se sploh zavedate izobilja, ki ga imate?

Bili ste v službi, kjer ste sedeli na toplem in kjer so vam ponudili toplo malico. In potem, ko pridete domov, spet pridete v toplo stanovanje, kjer si lahko odpočijete na toplem v topli postelji.

Se zavedate izobilja?

In potem, mesečna plača naj bi znašala od 400 do 800 evrov in več. Se zavedate izobilja?

In kaj naj jaz počnem z 200 evri na mesec? Samo za en mesec bi zamenjala s kakšnim politikom, ki tudi s 7 000 evri ne more priti skozi mesec. Po mesecu pa naj pride in mi pove, kako mu je, kako je preživel ...

Se zavedate izobilja?

Zavedam se. Živim v izobilju.

Ljudje me sprašujejo, ne razumejo poimenovanja besede izobilje. Ali ni izobilje že to, da lahko hodim, da čutim veter na ličkih, vidim sončni vzhod in zahod, imam zdrave učke, imam zdravo telo, lahko spregovorim s teboj in ti zaželim lep dan, ti vrnem nasmeš, poslušam ptičje petje, ki je, ne boste verjeli – brezplačno. Rada se smejim in sem velik optimist, ti nisi? Žalostno. Lahko ti pomagamo.

Rada živim.

Rada hodim v hribe, rada poslušam ptičke, ki mi vsako jutro prepevajo, in nadvse rada opazujem lepoto stvarstva. Vesela sem.

Rada živim.

In kar je največ, obdana sem z dobrimi ljudmi. V življenju sem obdana s prijatelji, in to res pravimi prijatelji. Mar ni to milost? Oče mi je nekoč rekel: »Iva, za vse se zahvaljuj Bogu, za vse lepo in tudi za vse preizkušnje, ker se ti godi samo najboljše.«

Ja, in odkar se Bogu res za vse zahvaljujem, doživljam vse kot milost ... Nekdo te udari, Bog, hvala za tvojo ljubezen.

Ljudje mnogokrat zviška gledajo na pijane ljudi in klošarje. Kako prosim?

Kako moreš, človek, vzeti temu ubogemu bitju še to zadnje upanje, upanje, ki ga vidi v steklenici? Zakaj ne bi smel človek videti Boga v bilki, soncu? Od kje neki meni pravica, da nekomu držim predavanje, tam in tam je Bog?

Sem zmožna priti do človeka in mu zaželei lep dan ne glede na njegov pogled na kar koli?

Sem. In v tem je milost.

Iva Tisa

ČUDAŠKA NASTANITEV ZA ČUDAŠKE LJUDI*

Mogoče se naslov dandanes, ko je potrebno neizmerno paziti, kako se izražamo, da ne bi izpadli nestrpni ali sovražni, ne zdi ravno politično korekten. Beseda čudaški (angl. freak) ima resda negativen prizvok, po drugi strani pa ravno ime tega danskega projekta za brezdomne ljudi veliko pove o kulturi sprejemanja alternativnih, »čudaških« življenjskih stilov. Program ponuja oblike namestitve ljudem, ki se kljub odličnemu socialnemu sistemu ne zmorejo ali nočejo ponovno vključiti v družbo in živijo v nasprotju s prevladujočo kulturo. Projekt ima sicer še nekaj rezervnih pojmovanj, kot na primer »nenavadne nastanitve za nenavadne življenjske stile«, »alternativne nastanitve za alternativno življenje«, »posebne nastanitve za odtujene ljudi« ...

Danska je ena izmed najbolj sprejemajočih družb in ima dolgo tradicijo vključevanja marginalnih skupin v sprejemanje pomembnih odločitev pri oblikovanju programov zanje. Že pogled v preteklost nam pove, da so Danci zgodaj začeli razvijati toleranco do alternativnih nastanitvenih oblik. Med urbanizacijskim procesom v 1950. letih je bila v obdobju pomanjkanja primernih nastanitev pogosta praksa, da so ljudje živeli v samoustvarjenih skupnostih v okolici mest. Danska politična kultura je tako zaznamovana z duhom kompromisa, kar odseva tudi v njihovem alternativnem pristopu do soočanja z brezdomstvom.

Obiskovalke iz društva Kralji ulice smo se imele v Kopenhagnu priložnost sprehoditi skozi majhno naselje pritličnih hiš v bližini centra mesta in si ogledati tovrsten program za brezdomne. Dovolile smo si poškiliti čez nizke ograje na vrtničke pred nekaterimi hišami. Med zelenjavnimi pridelki je prevladovala predvsem »zdravilna« rastlina *cannabis*, kar nas je še dodatno prepričalo, da je stanovalec res v večji meri prepuščeno upravljanje s svojo nastanitvijo oziroma okolico, v kateri živijo.

BAZA IN NADGRADNJA NA PODLAGI POTREB

Celoten koncept programa temelji na podlagi spontanega samoustvarjenih skupnosti, ki so bile s strani marginalnih skupin vzpostavljene ilegalno. V teh skupnostih so se ustvarjale močne socialne mreže, medsebojni odnosi in prijateljstva, ki so bila blizu okušanja varnosti družinskega življenja, ki ga mnogi prej niso poznali. Raziskovalci so kmalu ugotovili, da takšne skupnosti odgovarjajo na potrebe ljudi, ki bi bili drugače brez strehe nad glavo.

Na podlagi tovrstnih samoiniciativnih skupnosti so okoli leta 1990 na Danskem prvič formalno razvili model programa. Vodila jih je osnovna ideja omogočanja

posebnih nastanitev, ki bi odgovarjale na specifične potrebe ožje skupine brezdomnih ljudi. Šlo je predvsem za ljudi, ki jim že razvite oblike programov ne ustrezajo oziroma se nanje niso mogli prilagoditi in bi drugače še naprej živeli na ulici. Kasneje je bila večina tovrstnih skupnosti ustvarjena s strani nevladnih organizacij ali občin, v nekaterih primerih pa je prišla iniciativa s strani brezdomcev samih.

LJUDJE BREZ STREHE NAD GLAVO

Ciljna skupina programa je ozka. Gre za ljudi brez strehe nad glavo (ang. roofless), ki je le ena – sicer najbolj vidna – izmed različnih skupin brezdomnih ljudi. So ena najbolj ogroženih skupin, saj niso brez doma samo v simbolnem (varnost, podpora, sprejemanje, socialne vezi ...), temveč tudi v fizičnem smislu. Projekt je namenjen ljudem, ki se kar naprej selijo med različnimi oblikami negotovih in neprimernih namestitev, tako pa se jim ponudi možnost trajne nastanitve. V to ciljno skupino spadajo predvsem ljudje, ki se z brezdomstvom soočajo že dolgo časa, ljudje s težavami v duševnem zdravju, alkoholiki, odvisniki od nedovoljenih drog. Gre za ljudi, ki so padli iz običajnega sistema stanovanj

in drugih oblik podprtih stanovanj, ki spijo zdaj tu, zdaj tam, in nočejo ali se ne zmorejo prilagoditi na življenje v zavetiščih ali v bolj strukturiranih programih nastanitvene podpore. Kršijo pravila bivanja, lahko predstavljajo grožnjo drugim uporabnikom ali pa raje živijo na cesti, ker pravila, ki so navadno določena za bivanje v nastanitvenih programih, preveč posegajo v v način življenja, ki so ga navajeni.

Programi, namenjeni brezdomnim ljudem, velikokrat ne upoštevajo dejstva, da so brezdomni zelo raznolika skupina ljudi z raznolikimi potrebami. Storitve zanje so mnogokrat vzpostavljene na način, da mora en program ustrezati vsem. Tovrsten model nastanitvene podpore pa omogoča osebni prostor, kjer lahko ljudje še naprej živijo kot želijo, ne da bi se spreminjali in imajo obenem tudi svoj dom. Pri tem torej ni ključna aktivna ponovna vključitev, temveč predvsem zmanjševanje škode določenega načina življenja oziroma izboljšanje kakovosti življenja. Mnogim prebivalcem je tako prvič v mnogih letih omogočeno, da imajo v svojem življenju trdno oporno točko, občutek varnosti ter svoj lasten prostor, kar je vsekakor veliko boljše

Foto: Maja Kozar

*Angl.: Freak houses for freak people.

podlaga za izboljšanje življenja tudi na drugih področjih, kot pa življenje na ulici. Nekateri ljudje na primer ne morejo bivati v institucijah ali zavetiščih, ker se ne morejo prilagoditi zahtevam glede obnašanja. Dostop do pomoči je tako še bolj onemogočen, življenjska situacija se le še slabša, možnost ponovne vključitve pa postaja vse bolj in bolj nemogoča in človek se hitro vrti v začaranem krogu brez izhoda. V tem smislu se s projektom »nenavadnih nastanitev« omogočijo možnosti za ponovno vzpostavitev samospoštovanja in ponovnega zaupanja v družbo, kar pomeni ključno možnost za prekinitev začaranega kroga.

PRAVICA DO DOMA KOT USTAVNA PRAVICA

Danska politika se zaveda dejstva, da je primerna in varna nastanitev osnovni pogoj, da človek doseže stabilnost. Kljub na prvi pogled nizkim ciljem programa nekatere organizacije menijo, da so ljudje, ki živijo v teh skupnostih dlje časa, v mnogih pogledih ponovno vključeni. Pri čemer ponovna vključitev ne pomeni nujno živeti kot povprečen prebivalec. Pravzaprav lahko te »nenavadne« skupnosti potencialno postanejo sprejete kot del družbe, če bi alternativen stil življenja postal »normaliziran«.

Kot najbolj pomembno vodilo programa je mogoče izpostaviti dejstvo, da človek, naj se zgodi kar koli, ne bo izgubil pravice do nastanitve. Navadno je možnost imeti dom povezana z obvezo določenega socialnega obnašanja. V skupnostih tako tudi ljudje, ki pijejo ali uporabljajo droge in imajo težavo s spremembo tega svojega življenjskega stila, ne bodo prisiljeni zapustiti svojega doma. Dom je po danski ustavi nedotakljiv. Prebivalci so lahko zakonsko kaznovani ali gredo v ječo, nikakor pa ne morejo izgubiti doma.

Kritike skrbi, da se s takšnimi skupnostmi pojavlja nevarnost getoizacije in izoliranosti, saj projekt ljudem ne daje le svobode, ampak jim tudi dovoli, da živijo izolirano in stran od družbe. Povezava med dvema svetovoma naj bi bila omogočena preko podpornih organizacij. Pomembno je, da se skupnosti vzpostavijo znotraj mesta, če pa so že na obrobju, mora biti zagotovljen prevoz. Lokacija, kjer se vzpostavljajo tovrstne skupnosti, je strateško pomembna, saj mora v okolici

foto: Maja Kozar

prevladovati visoka stopnja strpnosti, da se ne pojavijo problemi s sosedi. Gre za nekakšno ustvarjanje »svobodnih con«, kjer lahko ljudje svobodno živijo svoje življenje, ne da bi se kdo zgražal nad njihovim načinom bivanja, kjer ne bodo kritizirani, če ne pokosijo trave, zaradi glasnosti ponoči, puščanja smeti na dvorišču ...

STANOVALCI IN NE-UPORABNIKI

Udeleženi v projektu niso obravnavani kot uporabniki, temveč kot stanovalci oziroma prebivalci. Njihove pravice in dolžnosti so opredeljene v običajni najemni pogodbi. Posamezniki so odgovorni za vzdrževanje in ohranjanje lastnega doma in okolja ter za svoje dnevno življenje. Tako se omogoči ugodno okolje za krepitev samospoštovanja, za opogumljanje sprejemanja lastnih odločitev. Status teh hiš je enak kot pri navadnem stanovanju. Najemnikom se ni potrebno vključevati v nobene druge vključitvene programe. Znotraj naselja je ena izmed hišic namenjena socialnemu delavcu, ki vsakodnevno obiskuje naselje in njegovim prebivalcem nudi podporo, kjer le-ti pokažejo potrebo po njej (zdravstvo, zaposlovanje ...). Tudi socialni delavci se morajo sprijazniti s svojo posebno vlogo, saj imajo minimalne pristojnosti sprejemanja odločitev glede stanovalcev, obenem pa se morajo zavedati, da bo kontinuirana podpora marsikomu potrebna za nedoločen čas, saj gre za stalno obliko nastanitve.

NIMBY-SINDROM?

Program »nenavadnih nastanitev« bi se moral po mnenju danskih raziskovalcev na druga področja prenašati previdno, saj ni primeren za države, kjer so programi za brezdomne omejeni na »zasilne« rešitve, kot na primer delilnice hrane,

nočna zavetišča ... Menijo, da je tovrstna rešitev sprejemljiva le v državah, kot je Danska, ki ima odlično razvite programe za brezdomne ljudi, ki omogočajo raznovrstno vključevanje. Po drugi strani pa ravno skandinavska izkušnja govori, da bodo v še tako dobro delujočem socialnem sistemu vedno obstajali ljudje, ki bodo izključeni. Vzpostavitev takšnega programa pri nas bi bila zelo poceni, na primer v primerjavi s stroški hospitalizacije nekoga, ki se mu zaradi brezdomnega načina življenja zdravstveno stanje nenehno slabša. Pri tem programu gre za zmanjševanje škode, ki ga povzroča brezdomski način življenja, posledično pa se zmanjšujejo stroški različnih oblik pomoči za tiste, ki živijo na ulici. Izkušnje sodelovanja z brezdomnimi nam govorijo, da bi tudi pri nas potrebovali tovrsten program za ljudi, ki vseskozi izpadajo iz različnih oblik podpor. Vsak človek ima svoje potrebe in tudi brezdomni ljudje so zelo raznolika skupina, ki jim bržkone že s tem, da jih stiskamo pod en skupen termin, delamo krivico. Potrebujemo torej raznolike programe nastanitvene podpore. Program »nenavadnih nastanitev« seveda ne sme postati splošen odgovor na problematiko brezdomstva, temveč le ena izmed različnih ponudb.

Teoretično se sliši lepo, v praksi pa bi se najbrž kaj hitro pojavili problemi že pri določanju same lokacije za tovrstno skupnost. V potencialnem okolju bi se hitro pojavil tako imenovan NIMBY-sindrom – »Ne na mojem dvorišču« (ang. *not in my back yard*). Večina bi se najbrž strinjala, da je program potreben in dober, težko pa bi ga sprejeli v svoji soseski. Ali pač?

Luna J. Šribar in Marta

SPOMINI

V sneg odet sem hodil.
Stari ata umrl je slavno.
Ubogi petletnik sem skakal,
čez polja me nosila pot.
In ona hodila je zraven:
»Mati, ven me povleci.«
»Ne, rekel sem ne.«
A njena roka iz snega me izvleče,
le izdah.

Bosco

08
KRALJI
ULICE

TAUBI, 9. DEL

POLN KUR.. IMAM BESED
O BOGU, O DOBRIH LJUDEH.

NI NE BOGA NE DOBRIH LJUDI.
STE SAMO VI,
ENA SAMA REKLAMA ZA LAŽI:
UGODNO - 50 %
NA DOLOČENE LJUDI!

DR.

Ekskluzivni intervju o problemu narkomanije s Taubijem, glavnim junakom knjige Tomaža Goloba: Ponovno rojen. V nadaljevanjih. Gre za intervju s samim seboj.

Koliko odvisnikov umre zaradi droge?

Odvisniki umirajo vsak dan. Tudi pri nas v Sloveniji. Vendar gre njihova smrt večinoma neopazno mimo nas. Spet drugič pa ta smrt odjekne kot eksplozija. Ena takih smrti se je pred leti zgodila v Izoli, ko je umrl 14-letni fant. Umrl je zaradi predoziranja z metadonom, ki za marsikoga ni droga, čeprav se vsi prav dobro zavedamo, da je, in to ena najmočnejših in najbolj zahrbtnih! Meni so do zdaj umrli trije prijatelji. Te novice niso prijetne. Toda ni prijetno niti to, kar si t. i. normalni ljudje mislijo o tem: »Saj je sam iskal smrt, zdaj jo pa ima, ne!«

Ni tako. Treba se je zavedati, da narkoman trpi. Tudi narkoman je človek in ne žival, za kar ga mnogi imajo. Marsikdo bi pustil crkniti narkomana kot mrhovino. Vem, da je potrebno še ogromno naporega dela pri osveščanju ljudi, da se jim predstavi narkomane kot del družbe in da le-ti potrebujejo vso našo pomoč, da bi se rešili bremena, ki jih je zasužnjilo. Nikakor se ne strinjam, da je potrebno narkomane pustiti pri miru in se jim na daleč izogibati; jih pustiti, da vegetirajo, dokler gre in si potem spustijo zlati šus, ko pridejo do točke, kjer ne vidijo več vizije prihodnosti in jim življenje postane le

še utopija groze in trpljenja. Niti se ne strinjam, da se narkomane kot živino požene in zaklene v razne institucije, kjer se potem pozabi na njih. Zavedati se moramo, da vsaka pomoč ni na mestu. Marsikatera pomoč je vse kaj drugega

kot neka konstruktivna resocializacija. Toda o tem ne bom zdaj razglabljal, ker bi vzelo preveč prostora in časa.

Tomaž Golob

Kralj O'Tone Prvi

TATU ZGODBA

Brez besed ...

Mile

[REDACTED]

foto: Marilja M. Dobro

09
KRALJI
ULICE

foto: Marilja M. Dobro

foto: Marilja M. Dobro

Fotozgodba:

NA NOVO »DOMA«

Ker smo prejšnji prostor na Poljanski 14 večkrat prerasli in že skoraj pognali skozi streho, smo se končno preselili v nove, večje, lepše prostore, kjer lahko lažje dihamo. Za razliko od prej enega prostora, kjer je bil tudi dostop do stranišča otežen, smo sedaj v dveh večjih prostorih (dnevni center), kjer je prvi del namenjen distribuciji časopisa, svetovanju in izobraževanju (internet, knjižnica ...), drugi del pa druženju (glasba, hrana, topli napitki ...). Sedaj gre vse lažje, saj v istem prostoru ne delamo vsega – sprejem uporabnikov, uredniško in individualno delo, sestanki, delavnice ..., saj sta v zakulisju velika pisarna ter sejna soba.

010
KRALJI
ULICE

Svečano odprtje novih prostorov na Pražakovi 6 je bilo v petek, 20. 11., ko smo že od jutra družno pripravljali prigrizke. Odprtitev se je ob 13. uri začela z govorom Špele Razpotnik, ki jo je nasledil Zoran Janković, nato sta sledila še govora Marjete Ferlan Istinič in našega Kralja O'Toneta.

Med pogostitvijo nas je v nadaljevanju na klaviaturah zabaval Mare G., kasneje pa sta s skečem dogajanje popestrila Marko Nakrič in Gregor B. Hann. Po uradnem delu je sledilo še druženje ob glasbi.

Tomislav Gruden - GTS in Matilda M. Dobro

P. S. Upamo le, da nas bodo sosedge prenašali.

foto: Anja

foto: Ljiljana Šnobl

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Ivoje Smole

foto: Tomislav Gruden - GTIS

foto: Tomislav Gruden - GTIS

foto: Tomislav Gruden - GTIS

foto: Tomislav Gruden - GTIS

NEK AJ

cestnih

Ptice so odletele na jug. Čakam na čas, ki odteka. Spolzi. Med mojimi rokami. Danes žrem tablete, da pozabim. Ljudi, ki so umirali pred menoj.

Jutro zleze v moje možgane. Sanjam. O oceanu. Čas polzi naprej. Včasih mi je bilo kristalno jasno, kam sploh grem. Zdaj ne več.

In ko tako prevzeto zrem v nebo, me popade neka neustavljiva jeza. Sanje so se razblinile. Vem. Vem, da sem živela v nekih iluzijah.

Tvoj pogled spominja na pogled ubitega psa. Vem. Vem, da sanje postajajo stvarnost. Tečem. Beg postane iskanje besed, ki jih zlivam na pesek.

Ko sem bila majhna. Ko sem bila majhna, sem spuščala papirnate aviončke. Tretje nadstropje je bilo zame vrh sveta.

Postopoma je šlo vse v pizdo materino. Leta iskanj in poti bega. Kdo sem? Strmim v belino zida.

Jokam. Zaradi časa, ki se razblinja med mojimi rokami.

Tvoj pogled spominja na pogled ubitega psa. Ničesar več ni pred menoj. Le bolečina v prsih in stik, stik s seboj.

Kje je ključ? Ki odpira moje zablodele misli? Kje je srž, ko postane misel le utrip? Jutro. In želja, da bi zmogla kam zbežati.

Nataša Dembsky (posthumno)

ŽALOST IN HKRATI VESELJE

21. 10. sém prišla kot ponavadi na novo lokacijo Kraljev ulice ob 9.45. uri. Čakala sem, da se društvo odpre in bila presenečena. Zakaj? Ker je eden od brezdomnih (star okoli 28 let) hotel narediti samomor.

Prisotni smo po svoji moči to početje zavirali. Ni pa dovolil poklicati niti rešilca. Odločil se je, da se bo v naši prisotnosti vrغل pod avto.

Eden izmed brezdomcev je rekel:

»Ja, vse si naredil, kar je v tvoji moči, nič ne moreš več.« Češ, naj kar gre. Jaz pa nisem mogla gledati za njim. Ko je odhajal, sem se obrnila v drugo smer in molila. Nakar po končani molitvi ob svoji desni strani zagledam, da ga je gospod Č. za roko privedel nazaj. Jaz z molitvijo ne morem rešiti sveta, kvečjemu lahko opozorim, da poleg božje pomoči vsak človek potrebuje tudi sočloveka, ker človek človeku lahko pomaga duhovno in materialno.

Biti je težek prizor gledati človeka, ki bo vsak trenutek padel po stopnicah, ki tako tava okrog ... čisto izgubljen. Najprej se je ulegel preko stopnic, nato jih je otipaval in jih hotel premakniti oziroma zravnati, ker se sploh ni zavedal, da so stopnice. Mrzel pot ga je oblival, zato si je kljub minusu slekel plašč. Dva med prisotnimi sta mu v tisti muki hotela vzeti cigarete. Seveda nisem dovolila.

Čutila sem, da ljudje s samomorom želijo opozoriti širšo javnost, da nekaj ni v redu, da se ne dela prav ter da taki, kot so, niso nič zaželeni v družbi. Nato je nastalo veselje, kajti po petih ali desetih minutah je kriza minila ter se izboljšala v tolikšni meri, da je omenjeni še med nami.

Vaša Smiljana

EUREKA

Saj ni res, pa je ... Zadnjič sem se pogovarjal s kolegom o recesiji. Ja, kar naenkrat so finančni problemi kot podgane iz kanalizacije planili po nas. Tudi v redu. No, on me je vprašal, kako to name vpliva.

Moj odgovor: »Čisto preprosto. Ko so uvedli evro, ni vplivalo name! Prej sem bil brez denarja in potem tudi. Nič pretresljivega. Ko so začeli govoriti o recesiji, sem se vedno brez službe in brez denarja ... No, razen tisto malo, kar zaslužim z občasnim delom, da preživim. Toda z danes na jutri ne vem, kaj in kje bom jedel. Pa gre! Se vedno diham in še vedno sem živ. In tudi lačen nisem. Veš, recesija je prizadela tiste, ki so se prej kopali v bankovcih in zdaj preštevajo kovance. Ni mi jih žal. Saj so oni recesijo tudi naredili. Mi pa – ki nikoli nismo imeli nič – bomo preživeli tudi to.«

Taubi

ČAS MLADOSTI

Ko le čas bi zavrtela nazaj v tiste mlade dni, v čas mladostnih sanj svojih lepih, mirnih noči, na čas mladosti, ki mineva iz dneva v dan. Takrat živela sem kot pticka na veji sanj. Čas mladosti, kam odšel si mi ti, le zakaj tako hitro te ni? Minil je tvoj čas in nazaj se več ne vrneš.

Anči

BREZDOMEČ

Dom je, kjer se tako počutiš, – jaz sem brezdomec, pod mostovi do tebe počivam, prosjačim miloščino, malo pozornosti.

Na cesti me pere trpka brezčutnost, ponoči me zebe od strahu, da nikoli ne najdem domov, v dnevno sobo veselja, v spalnico užitka, na teraso zabave, v kuhinjo potešitve, v kopalnico očiščenja, do garaže želje ostati.

Urša Cerar

VONJ

SINOČI SEM ŠEL V KINO
GLEDAT TISTI FILM
»VONJ PROPADA«
CELOVEČEREČ
UTRUJEM SEM ZASPAL
KO SEM SE ZDRAMIL
JE URA POKAZALA JUTRO
V DVORANI SEM BIL SAM
FILM PA SE ŠE NI IZVRTEL
ZAPUSTIL SEM DVORANO
NA ULICI NEK ČUDEN VONJ
KOT VONJ PROPADA
ZDAJ KO TO PIŠEM
ŠE SMRDI
OKENSKO STEKLO NE
ZADRŽI
TEGA TRPEKEGA VONJA

Jure Kunavér

NA ŽALOST JE TAKO ...

Bil sem prisoten na dogodku, ki se je nekega dne odvijal v Velenju, ko je Rdeč križ podeljeval živež za ljudi, ki so socialno ogroženi oziroma imajo preнизke prilive, da bi preživeli. Zgrozil sem se nad dolgo vrsto, ki se je vila do hrane v tistem mrzlem in hladnem vremenu. Nerad poudarjam, da se naše vodstvo hvali s svojim delovanjem, in to ljudem, ki ne morejo sami preživeti – z otroki ali brez. Plače ali pokojnine teh ljudi so premajhne, da bi sploh normalno živeli.

Če se primerjamo z drugimi državami, smo precej na slabšem, saj druge tudi najšibkejši prejemajo dovolj financ in ostalega vsaj za preživetje. Ne vem – in najbrž tudi drugi ne – kdaj se bo končala ta strategija siromaštva pri nas, saj tu še vedno prevladuje revščina, srednjega sloja pa sploh več ni. Obstajata samo še bogat in reven narod. Na žalost se bomo morali še dolgo boriti za pravice svojega naroda. Na žalost je tako.

Toni Meško

ANEKDOTE IZ PRODAJE

RESNIČNA 31

Po dveh mesecih premora se moje resnične zgodbe nadaljujejo. Ta resnična zgodbica je namenjena mojemu bivšemu kužku Avisu, saj moje stranke vsak dan sprašujejo:

»Ja, kje pa je Avis?«

Pa jim v šali rečem: »Ni ga več.« Sedaj pa moram povedati, kje je ... Ko sva s partnerko ugotavljala, da je Avis ena velika obveznost, sva se odločila, da ga dava najini prijazni sosedi. Ta se je popolnoma strinjala, ker ga je že prej večkrat čuvala in ga tako z velikim veseljem sprejela. Moram priznati, da mi je bilo na začetku zelo težko, saj sem Avisa imel dolgo časa.

Kadar koli ga vidim, me mogoče še oblijejo solze, toda Avis skoči po meni in mi z velikim veseljem pokaže, da me ni pozabil.

V svojem življenju sem imel že kar nekaj kužkov, toda Avis mi je bil najbolj pri srcu. To malo črno bitje mi je velikokrat tudi ušlo, toda prišlo je tudi nazaj. Sedaj mirno spim, ko vem, da je Avis na varnem in da ima v svoji bližini dobro sosedo, ki lepo ter skrbno gleda nanj.

Roman

POGREŠALA ME JE

Ko si najdeš neko stalno mesto za prodajo Kraljev, te seveda čez čas vsi poznajo, pozdravljajo te ali pa te povabijo na kakšno kavo, pijačo. Včasih ko imam slab dan pri prodaji, si mislim, kako lepo bi bilo, če bi mi vsak drugi, ki me pozdravi, dal evro za revijo, saj bi v tem primeru imel 30 do 40 evrov na dan. Saj ne rečem, večina od njih vsak mesec pri meni kupi izvod ali dva, če ne to, pa pade tu pa tam kak evro. Imam pa tudi posebne stranke, s katerimi sem stik vzpostavil preko nekoga drugega. Tako sem kar nekaj časa mahal majhni deklici, ki je skoraj vsakodnevno s svojo mamico hodila mimo mene. Čez čas je to opazila tudi njena mama in mi vedno, ko je to njeno finančno stanje dopuščalo, stisnila v roko kak evro. Se je pa zgodilo en teden, da me na mojem mestu ni bilo. Naslednjič ko sem prišel, sta zopet prišli mimo. Leja, tako je punčki ime, se me je neizmerno razveselila, njena mama, pa me je malce okarala, kje pa sem bil, saj je z Lejo imela nemalo problemov, kako ji razložiti, zakaj me danes ni, zakaj ji ne maham. Obljubil sem jima, da se bom potrudil biti tam vsak dan, če pa ne, sem pa Lejo razložil, da me bo slej ko prej spet videla, kar je pri njej izzvalo pristen otroški nasmeh.

Marko Nakrič

STROKOVNA EKSURZIJA V FRANKFURT

Zgodaj zjutraj smo se 5. 10. pod okriljem Zavoda za zdravstveno varstvo Koper predstavniki nevladnih organizacij nizkopražnih programov na področju drog in sorodnih organizacij odpravili na pot proti Frankfurtu na ogled tamkajšnjih storitev s področja drog. Strokovna ekskurzija se je osredotočala na zmanjševanje škode. Frankfurt leži v osrednji Nemčiji in ima tako pomembno strateško vlogo. Je pomembna tranzicijska točka, zaradi česar je ogromen pretok ljudi in s tem tudi drog.

Naša gostiteljica in »vodiča« sta bila sodelavca Urada za droge in sodelujoča v *Monday Round* (»ponedeljkova skupina«). To je združenje predstavnikov vladnih ter nevladnih služb, ki je nastalo v začetku devetdesetih zaradi vidne problematike drog. Scena drog se je namreč odvijala v parku na očeh javnosti, poleg tega je velik problem za prebivalce Frankfurta predstavljala visoka kriminaliteta. Ponedeljkova skupina je izrazito multidisciplinarna. Politika drog v Nemčiji namreč zajema štiri stebre: preventivo, visokopražnost, zmanjševanje škode in represijo z namenom zmanjševanja kriminala. Omenjena skupina pokriva vsa področja, v njej sodelujejo svetovalec s področja javnega zdravstva, predstavnik s področja politike drog, policijski komisar, dva policista na visokih položajih, tožilec okrožnega sodišča, tožilec višjega sodišča, predstavniki javnega zdravstva, javnega reda in miru, ljudje s področja mladostniškega prestopništva in socialnih problemov, predstavnik s področja

preventive, predstavniki s področja šolske problematike, dva predstavnika nevladnih organizacij ter predstavnik gospodarske zbornice.

Heroin za vse, ki ga potrebujejo.

Glede na vrsto drog smo izvedeli, da je heroin v upadanju, zaskrbljujoče pa narašča uživanje *cracka*. V času, ko so se ustanavljale spodaj opisane organizacije, je glavni problem predstavljal ravno heroin, zato je bilo potrebno zagotoviti storitve, ki bi skrbale za zmanjševanje škode pri uživanju le-tega. Tako so nastale varne sobe. Ena od teh je **La Strada**, sicer krizni center in varna hiša za uživalce drog. V hiši sta v pritličju dnevni *drop in center* in varna soba, kjer je vedno dežurna vsaj ena oseba. V zgornjih nadstropjih so ločeni prostori za ženske in za moške, tukaj se lahko prenoči. Do 8h morajo vsi zapustiti prostore in biti do 24h nazaj. Na **Elbestrasse** smo videli sobo, kjer je dovoljeno kaditi *crack*, vendar se uporablja tudi za kajenje heroina. Videli smo avtomat, kjer vsakodnevno delijo metadon – vsak

ima svojo številko, na podlagi katere se mu natoči določena količina metadona. Tudi v tej organizaciji imajo varno sobo s stalnim medicinskim nadzorom. Dnevni prostori so namenjeni druženju, visenju, posameznik pa lahko dobi tudi pomoč v smislu svetovanja s področja visokopražnih programov. Prav tako se pri njih lahko prenoči, imajo pa tudi prostor, kjer se lahko počiva in spi tudi podnevi.

Ogledali smo si tudi največji evropski nizkopražni program **Eastside**. Nahaja se malo ven iz mesta, saj tako za izvajanje svojih programov in dejavnosti nimajo težav v sosedih. Program ponuja hrano in pijačo, pralnico, prostočasne dejavnosti, svetovanje in pomoč, varno sobo, dnevne postelje in možnost nočitve, nujne postelje za zimo, oblačila in obutev, delavnice, organiziran pa imajo celo avtobusni prevoz iz mesta.

Obiskali smo tudi **Heroinsko kliniko**, ki je bila vpeljana na podlagi večletne obsežne raziskave v Nemčiji. Rezultati so pokazali, da prinaša zdravljenje s predpisanim heroinom, ki nadomešča heroin s črnega trga, bolj urejeno in kakovostnejše življenje, kot zdravljenje z metadonom. Podlaga, na kateri deluje klinika, izhaja striktno iz medicinskega modela socialnega dela, zato so strategije dela temu primerne (odvisnost kot bolezen in uživalec drog kot bolnik). Človek mora ob terapiji s heroinom obvezno sodelovati tudi v psihoterapiji. Hvala organizatorjem za tako poučno ekskurzijo!

Anja Žnidaršič

MIROVNIŠKI FESTIVAL V SLOVENJ GRADCU

Na prizorišču Mirovniškega festivala v starem mestnem jedru Slovenj Gradca so 24. 10. med 11. in 17. uro v bližini glavnega odra bile predstavljene dejavnosti posameznih društev, klubov, šol in drugih organizacij ter posameznikov. Vse sodelujoče organizacije so imele na voljo tudi nekaj minut na glavnem odru za predstavitev svojega dela in poslanstva. In tako sva z O'Tonetom Prvim tudi na odru prišla do besede. Povedala sva, da je naše društvo v štirih in pol letih obstoja pod streho spravilo več kot petnajst brezdomcev. Iz Slovenj Gradca za vse vas,

Mare G.

STOJNICA POSREDOVALNICE RABLJENIH PREDMETOV

V soboto, 7. 11., je po dvomesečnem premoru naša standardna ekipa spet postavila stojnico na Čopovi ulici. S skupnimi močmi smo speljali še eno dobrodelno stojnico! Stranke so nas obiskovale in z izkupičkom smo poplačali svoj trud in tudi najeto garažo, kjer imamo spravljene vse podarjene predmete. Zelo težko smo se odločili za naj kupca meseca, ker jih je bilo očitno dovolj. Toda soglasno smo izbrali gospoda Krsta Goluboviča (na sliki), ki nam je zaupal, da je po narodnosti Črnogorec, a že več let živi v Ljubljani.

Zadnja stojnica letos bo ponovno ob vznožju Čopove ob 9. uri, in sicer 5. 12. Vljudno vabljeni!

Obveščam pa vas še, da bomo spomladi pričeli z že tako dolgo pričakovano trgovino, ki se bo nahajala na Poljanski 14 v bivših prostorih Kraljev ulice.

V imenu celotne ekipe vas prisrčno pozdravljam in veliko sreče do naslednje stojnice.

Vaš pavliha Roman

foto: Tomislav Gruden - GTS

015
KRALJI
ULICE

foto: Adem

GLOBALL NOGOMETNI TURNIR

Športna sekcija Kraljev ulice se je 17. 10. udeležila nogometnega turnirja proti rasizmu. Dogodek se je odvijal v Športni dvorani Rožna dolina. Pridružili so se nam tudi naši redni nedeljski izzivalci, in sicer tekmovalci bara Sonček. Športni dogodek se je odvijal do petih popoldan, po dogodku pa se je prijetno druženje nadaljevalo v Socialnem centru Rog. Poleg športnih sposobnosti so naši nogometaši (predvsem Davor in Adem) pokazali tudi pevske sposobnosti. Prijetno druženje ob dobri hrani se je zaključilo pozno v noč. Čestitke organizatorju za odlično speljan dogodek in upamo, da se srečamo naslednje leto.

Športna sekcija Kraljev ulice

ENODNEVNI IZLET V DOLINO WINETTU

V četrtek, 8. 10., smo ob 9. uri na pot odšli z avtobusom. Ko smo prišli v dolino Winettu, smo dobili ribiške palice in »krug« ter pričeli z lovljenjem rib. Sam sem ujel tri ribe – postrvi. Ko se je riba prijela na trnek, sem zategnil palico in roba je bila ulovljena. Ulovljene ribe so nam potem spekli, mi pa smo jih pojedli. Sam sem pojedel eno ribo in ob tem popil eno brezalkoholno pivo. Po okusni ribi sem potem pojedel še eno kremno rezino in popil kavico. Sledil je krajši počitek za prijetno kramljanje o tem in onem. Popoldan pa smo si spekli še kostonje, ki jih nisem jedel, ker mi niso teknil, saj sem bil poln vseh drugih dobrot. V dolini Winettu sem bil prvič in bilo mi je zelo všeč. Med sabo smo se veliko pogovarjali in se imeli fletno. Zelo sem bil zadovoljen, da smo se peljali z avtobusom. Pot ni bila dolga, a je bila zanimiva. Med vožnjo sem gledal skozi okno in opazoval naravo in hiše. Bilo je super in nepozabno.

Upam, da bomo drugo leto spet odšli na enodnevni oddih v dolino Winettu, saj je tam res čudovita narava, kjer lahko doživiš

foto: Igor Opresnik

marsikaj lepega.

Lep pozdrav od prodajalca časopisa Kralji ulice!

Janez Šega

foto: Nona

ZAČETEK KONCA – MOČNO UPAM – SARKAZMA

(Žalost)

Veseli december, ki se je že začel, je za običajne smrtnike, ki ga praznujejo, kot se spodobi za ta mesec, in ne za nas brezdomce (klošarje), ki preštevamo pokojne sotrpine čez vse leto, posebno sedaj čez zimo, ko nas gre največ v večna lovišča odrešitve. Diagnoza: podhladitev. ... Članku sem dal naslov, ki vsakemu posamezniku veliko pove, pač odvisno od njega samega in njegovih moralnih vrednot, ki so danes padle na dno družbe in so na redkost, če sploh še obstajajo. Prezaposlenost s preživetjem. Meni še vedno nekaj pomenijo, čeprav mi mnogi mečejo polena pod noge iz čiste zavisti, predvsem pa iz slovenskih nacionalnih športov – žlehtnobe in egoizma. Pa pustimo sarkazem in glejmo optimistično naprej, kolikor se še da. V optimizem zaenkrat še verjamem in me ohranja v narekovajih pri življenju. Zopet za nekatere sarkastično usmerjeno nakladanje.

Pisati sem začel ravno na noč čarovnic, kar je golo naključje in ne namen, saj imamo mi s tem dnevom veliko skupnega, saj smo sami satani. Toda, ali vi bralci in kupci vsega spoštovanja vredni, to razumete? Jaz na primer še našega sestanka prodajalcev ne razumem, saj je zaenkrat čisti kaos. Tuljenje drug čez drugega, kot bi bili zopet na ulici. Ubogi predsedujoči naš znani Nakrič, ki je po sestanku sigurno moral na sprostitveno terapijo: pivičko. Skratka, pa kdo nas pravzaprav ščiti, saj nas v glavnem vsi povprek pljuvajo in hočejo potlačiti do konca? Le redki nas pohvalijo, na srečo pa jih je vedno več ... Nas avtorje člankov ne samo besedno, ampak tudi fizično napadajo. Mene je model dvakrat pljunil v obraz ter mi grozil s smrtjo, kar psihično zelo boli in se zelo pozna v mojem stopnjevanju sarkazma v člankih. Pa še zelo dolgo ostane v moji preobčutljivi umetniški dušici, kar je za ljudi mojega kova zelo abnormalno normalno. Vendar ni vse tako črno, kot se zdi, saj so tudi lepe stvari, kot na primer moja druga mamica Smiljana, ki mi je uredila posteljico po osmih letih trpljenja na prekleti cesti, ter naš mladi in uspešni reper Darko. In kaj bi brez našega carja Groznega kralja pred vhomom v Vincencijevo zvezo ter našega Bojana, mučenca med v narekovajih groznimi ženami, ki mu edino sotrpina Janez dela družbo in trpi kot Kristus na križu, ker je uradno pomočnik strokovnega delavca, a po domače deklica

za vse ...

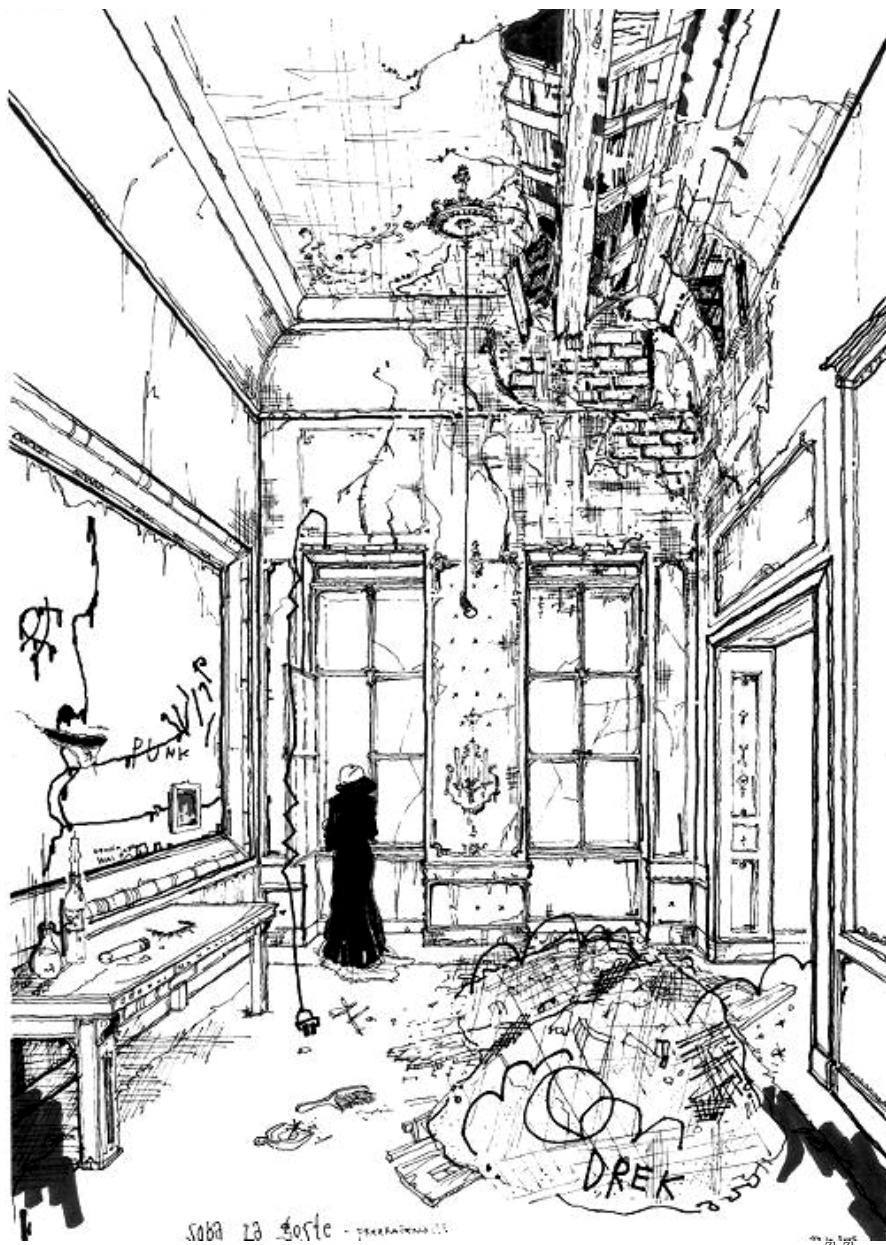
Nam vsem kljub svojim brezmejnimi težavam in problemom z vsem srcem prostodušno pomagajo, kljub temu da so sami na istem. Lepšajo našo bedo, v kateri smo se znašli, in to ne vsi po lastni krivdi, kot na žalost misli večina, ki je vedno bolj z našo pomočjo ter njihovim razumevanjem, upam, že manjšina. Vsa čast jim in globoko spoštovanje Kraljev ... Sedaj pa moja zgodnica. K meni pristopica prečudovita deklica kot v filmski limonadi, hčerka znanega pisatelja, ki sem jo navidez poznal s preštevilnih banketov, proslav, otvoritev, sprejemov in podelitev – skratka žurkah, kjer smo bili s starši na srečo ali pa žalost tudi otroci oziroma takrat že najstniki ...

Nora leta so to bila. Odbito smo se zabavali svojim letom primerno ali pa po svoje.

Pa mi prečudovita deklica reče:

»Oooh, moj Marko, presrečna sem, da te po dolgem času sploh še vidim, in to v odlični formi!«

To seveda ni bilo res, toda modro je molčati in lagati samemu sebi. Bila je vesela, da delam in ne živim na očetovih lovorikah slave, kot to počne večina, ter nadaljujem z očetovo gensko zapuščino: pisanjem – in si tako ustvarjam svoje ime na malce drugačen način. Ljudje so začeli prebirati Kralje in se nanje naročati. Posebno jim je všeč moje klobasanje in želijo si, da bi več pisal, saj jim vsak moj članek resnično seže do dna srca.

soba za goste - preobčutljivi

Zh Zh

Posebno če jim omenim in razkrijem, v kakšni bedi v bistvu živimo, da ni tako, kot si zelo radi naivno predstavljajo. Le koliko otrok znanih osebnosti je v dreku? Skratka, bolj sta starša znana, večji reveži so otroci, ki so prevečkrat prepuščeni sami sebi.

... Deklica je začela jokati, kar me je resnično ganilo do srca, tako da sem se ji tudi jaz pridružil na veliko presenečenje mimoidočih. V roke mi je stisnila bankovec in me prečudovito poljubila, kot se spodobi za razvajene sotrpine, ter odšla brez revije in besed. Stal sem kot vkopan in dolgo prihajal k sebi, če sploh že sem, kajti name je naredila resnično močan vtis, ki me močno gane še danes, ko to pišem ... Zopet imam solzne oči. Zmenila se nisva nič, saj so najine solze povedale čisto vse, kar vi, spoštovani bralci, na mojo srečo, upam, razumete. Zdramil me je kupec, ki je sedel na bližnji klopci in vse pozorno opazoval. Dal mi je deset evrov, vzel revijo, dal roko ter mi čestital ter odšel.

Moral sem se kar usesti na bližnjo klopeco ter loviti sapo od vsega čudovito doživetega, kar mi še danes resnično ne da miru. Kdo je pa bila, je pa najina majcena skrivnost. Biti znana oseba, o tem nisem odločal jaz, pač pa že moje

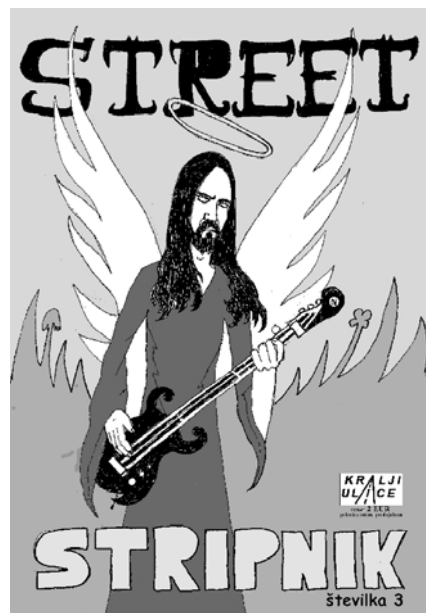
rojstvo. Tega res ne privoščim nikomur ... Pišem in nadaljujem očetovo delo, in to uspešno, kar opažam pri vas, spoštovani bralci in bralke. Zvesto mi stojite ob strani in me bodrite ter nam vsem dajte upanje v lepšo recesijsko prihodnost. A obup nas redči, po domače ubija. Kot varnostniki, ki so se razpasli kot gobe po dežju. Dati primitivcem pooblastila in oblast, ko mislijo, da so prijeli boga za jajca – posebno tisti, ki nosijo pištole in se izživljajo nad nami, tako da so proti njim policaji res pravi gospodje. Se vidi, da so vsaj šolo povohali od znotraj. To pišem iz lastnih hudih izkušenj z njimi. Napisal bom svoj primer iz Kliničnega centra. Tam sem se znašel čisto razsut. Posebno poškodovane sem imel noge, tako da sem zaradi poškodb komaj stal. Ležal sem na hodniku travme dve noči, saj nisem imel kam iti. Varnostniki so bili od začetka resnično prijazni, ko pa je bilo za zdravnike preveč – saj klošar kot sem jaz, ni človek – so jih podžgali in jim rekli, da sem si vse izmislil, in to v moji prisotnosti, saj se imajo za bogove. Takrat sem doživel šok, ki ga sedaj podoživljam med pisanjem. Varnostnika, prej izjemno prijazna, sta se spremenila za 180 stopinj. Posebno mlajši s tetovažo na vratu, saj me samo še tepla nista,

drugače pa vse drugo, ter mi grozila vse mogoče, posebno tetoviranec, ker je vedel, da tudi prodajam Kralje. Kako se je besedno izživljal nad mano, pa ni niti za objavo v naši reviji, ki marsikaj prenese. O tem, kako pa se nekateri varnostniki, ki varujejo objekte, obnašajo do nas, bi pa lahko napisal knjigo, saj smo večinoma za njih vsi brezdomci, ki iščemo kotiček, da bi prespali mrzlo noč, sami kriminalci. Pravih seveda ne opazijo ali jih nočejo, saj je kriminala vedno več. ... Če komu ni všeč moje pisanje, naj preprosto ne bere mojih člankov, saj sem na točki, s katere ni vrnitve. Tako ali tako ste vi, spoštovani bralci in bralke, ogledalo in vi odločate. Biti ali ne biti – to je zame večno vprašanje ... Za novo leto si pa le želim, da bi v primeru smrti bil pokopan z očetom ter materjo v Medvodah, kjer imamo družinsko grobnico. Ne bi bil rad raztresen na kup kot ostali brezdomci (klošarji). Mislim, da vsaj to zaslužim, saj je vsak naš dan ruleta. Članek posvečam čudoviti ženski Alenki Sekač, v deklških letih Iskra, ter njeni družini, staršem ter bratcu.

Marko Pavlin - Brazgotinec

STREET STRIPNIK 3

Izšel je tretji zvezek stripov Nika Kneza z naslovom Street stripnik 3. V njem najdete poleg lepega števila še neobjavljenih stripov tudi spremno besedo, v kateri piše med drugim naslednje: »Nikovi stripi so namenjeni vsakemu, ki jih dobi v roke, saj so narejeni tako, da jih kdor koli lahko bere s svojega zornega kota in razume na svojstven način. Umetnina temelji na neodvisni avtorski ustvarjalnosti, ki kipi iz svobodnega sveta ... Nikovi stripi odstirajo vpogled v druge dimenzije življenja, vas odvrnejo od vsakdanje, v pravila, norme in pričakovanja ujete resničnosti in vas povabijo v svet brezskrbne domišljije.« Cena stripovskega zvezka z barvnimi platnicami je dva evra, od katerih polovica ostane prodajalcem.

KDO MI PLAČA LETALSKO KARTO DO HAVAJEV?

Večino stanovalcev programa nastanitvene podpore (RSTL), ki bivajo v stanovanjih, ki jih je najelo društvo Kralji ulice, smo vprašali, kaj si želijo v letu, ki se razprostira pred nami, sedaj ko imajo streho nad glavo. Ljubezen, zdravje, novi zobje in še kaj so želje, ki čakajo, da jih izpolni eden od treh dobrih mož.

eea grants norway grants

018
KRALJI
ULICE

Milan, 45 let

(v RSTL-ju je bival eno leto)

V prihajajočem letu si želim zadetek na lotu (z vsaj tremi nulami), da bi lahko vzel v najem sobo ali jo celo kupil. Poleg tega pa tudi dobro prodajo, večjo naklado in predvsem, da bi ljudje bolj razumeli ljudi v stiski, tudi tiste, ki za preživetje prodajajo ta časopis. Predvsem pa, da bi razumeli, da nismo vsi enaki. Vsem kupcem želim vse, kar si sami najbolj želijo – in veliko sreče v prihajajočem letu!

Mare, 40 let

(v RSTL-ju biva eno leto in pol)

Nove »ušraufane« zobe (malo heca ne škodi) in lepših nasmeškov.

Janez, 58 let

(v RSTL-ju biva dva tedna)

Da bi mi nekdo plačal povratno letalsko karto in izlet do Havajev.

Jože Smotani, 30 let

(v RSTL-ju biva eno leto in tri mesece)

Mir in ljubezen za vse. In da bi se rešil metadona ter našel sorodno dušo.

Marko Kepa, 45 let

(v RSTL-ju biva dva tedna)

Želim si, da bo bolje in da bi našel zaposlitev.

Kralj O'Tone Prvi, 65 in več let

(v RSTL-ju biva sedem mesecev)

Želim si neprofitno stanovanje in več zdravja!

Jože Lesičnik, 70 let

(v RSTL-ju biva pet mesecev)

Vse, kar je lepo, največ pa zdravja.

Hana, 58 let

(v RSTL-ju biva sedem mesecev)

V novem letu si želim, da bi tisti ljudje, ki so odgovorni za današnje stanje, pehanje v nevrednote, laži, manipulacije, goljufanje, nove bolezni, podtikanje, odgovarjali. Kaj bo s Slovenijo? Tako ne gre naprej, to se mora nehati, in sicer takoj!

Gregor B. Hann, 59 let

(v RSTL-ju biva enajst mesecev)

Osebo si želim veliko razumevanja z ženo in sinom (ki je že prisotno, ker mi družina največ pomeni) ter zdravja ... in urejeno zasebno življenje. Na splošno pa želim veliko uspehov društvu Kralji ulice, s katerim sodelujem od samega začetka, kjer s strokovnimi delavci in »soborci« dajemo vse od sebe – vsak pač po najboljših močeh. Ker se selim k družini v drug kraj, ne bom več prisoten v društvu, zaradi česar mi je zelo hudo. Bom pa še naprej sodeloval preko e-pošte.

Andrej S., 30 let

(v RSTL-ju biva enajst mesecev)

Da bi po končanem bivanju v tem stanovanju našel sobo in službo ali vsaj tudi v prihodnje prodajal časopis.

Sol in Koper:

HO, HO, HO TUDI VAM!

biba.koper@gmail.com

foto: osebni arhiv

Vsako leto decembra razmišljam, le o čem bi lahko pisala, in vsakič pridem do enakega zaključka: pisala bom in moram pisati o preteklem letu dni in kaj v teh dvanajstih mesecih se je spremenilo na bolje za brezdomne osebe. V letu 2009? Na Obali žal popolnoma nič. S Kralji ulice smo poskusili marsikaj, med drugim smo kandidirali na razpisu Mestne občine Koper (MOK) za sredstva, s katerimi bi lahko naredili prve korake v smeri izboljšanja ponudbe pomoči, a se z MOK-a ni udeležilo nič. Večkratni klici tja mi niso postregli niti z odgovorom, kaj se z razpisom dogaja in kaj je s sredstvi, ki so bila namenjena v ta namen. Sicer pa na internetni strani pod zavihkom »Razpisi 2010« piše: Mestna občina Koper je kot vsa leta poprej tudi letos objavila vrsto razpisov, namenjenih različnim organizacijam in društvom. Upam, da bo moj kraljevski članek decembra 2010 drugačne narave.

Sama sem bila dolga leta prava mala oboževalka koprskega poglavarja, torej župana. Verjela sem, da je kljub materialnemu bogastvu velik človek, ki ima posluh za tiste z manj sreče. Vendar sem ob vztrajnem butanju ob gluha ušesa svoje naivno prepričanje bila primorana spremeniti. Lansko leto denimo, ko sem v mesecu oktobru organizirala stojnico projekta PLOB – Prijateljstvo ljubljanskih in obalnih brezdomcev, ki je na koprski teren prinesla časopis Kralji ulice, sem županu namenila kar nekaj elektronske in klasične pošte z namenom, da ga preprosto povprašam, kakšno je njegovo mnenje glede časopisa in omogočanja obalnim brezdomnim osebam nekakšen vir dohodka, o čemer sem seveda želela poročati – tako v tem časopisu kot v drugih medijih. Ker sem se zavedala, da ima kot župan veliko dela in nalog, in v to nikdar nisem podvomila, sem prvo pošto nanj naslovila dobra dva meseca pred dogodkom. Vmes sem celo upala upati, da bo mogoče celo prišel na tržnico, kjer bo stojnica postavljena, in nam s preprosto gesto dal občutek podpore. V eni od elektronskih pošt sem mu celo zastavila tista tri vprašanja, tako da ne bi mislil, da ga želim nadlegovati, le odziv sem si želela. Kakršen koli. Kako zelo sem bila razočarana. Ne samo, da se ni odzval, najbolj je skelelo dejstvo, da niti povratne pošte nisem prejela ... Vsaj tiste: »Župan trenutno nima časa, je pa vesel, da se na področju brezdomstva nekaj dogaja.«

Skratka, zdi se mi zelo pomembno ob takšnih priložnostih, kot sta božič in novo leto, ko ljudje večinoma veselo postopamo pod tisočnimi lučkami in se, ko nas mraz stisne za ta zadnjo, hitro umaknemo v toplino svojega doma, napišem tudi, da nimamo vsi te sreče. Sramota je že, da moram o tako elementarni stvari, kot je streha nad glavo, pisati v stilu nekakšne sreče in nadnaravnega pojava. Vsak človek naj bi imel prostor, kjer naj bi bival. Ravno kar ko napol jezno tolčem po tipkovnici, je ponovno začelo deževati. Prižgem si cigareto in se ozrem skozi okno. Po tistem se sprašujem, le kje so sedaj vsi brezdomni, ki jih poznam. So pod streho? So v zavetju? Kje

je Ana? Kje je Sašo? Kje je Riko? Kje je Romzl? Kje je Enver? Kje so vsi, ki jih poznam in ki se vedno – še posebej ob slabem vremenu in v zimskem času – prikradejo v moje misli? Da ne bo izpadlo, da samo »jokcam« v tri dni. Naj povem, da je veliko ljudi, ki želi pomagati in dejansko tudi pomaga brezdomnim na Obali. V društvu Svit imajo v jutranjih uricah na razpolago dnevni center, kjer se ogrejejo, pojedjo sendvič in pri vsaj treh ljudeh vedno najdejo toplo besedo. Direktor Zavoda za zdravstveno varstvo Koper je ob najinem zadnjem snidenju bil pošteno jezen, ker nima moči, da bi priskočil na pomoč, saj je vedno znova naletel na ovire. Na istem zavodu je zaposlena še ena gospa, ki je vedno verjela v spremembe. Potem imamo v Bertokih še eno gospo, ki se resnično razdaja za brezdomne pod okriljem Škofijske Karitas. Veliko je še dobrih ljudi, ki jim ni vseeno, vendar je žal tako, da potrebujemo trajnostno in bolj kompleksno rešitev na tem področju. Koper je vedno bolj podoben pravemu mondenemu mestecu, vendar bi raje kot palme in krožišča videla, da ima sleherni Koprčan streho nad glavo in da mesto, kot je Koper, že enkrat dobi dnevni center za brezdomne, kjer bi se jim nudila cela vrsta pomoči ... Da bi lahko delovali kot zrcalna podoba Kraljev ulice, ki ima popolnoma izdelano strategijo. To, da potrebujemo le prostor, nikogar ne zanima. Zaradi vsega naštetega in zaradi vsakoletnega razočaranja ne morem pisati o rožicah in lučkah. Napisati moram, da sem rahlo jezna, če ne celo razjarjena, da se nikogar od odgovornih na naši občini nesreča tolikih ljudi ne dotakne niti na osnovni ravni. Izgled mesta, kot da je nekakšen Monte Carlo, ne pomaga, če bodo domačini in turisti na vsakem koraku videvali lačne, žejne, premalo oblečene, premražene, od težkega življenja izmučene brezdomne ljudi. Popolnoma razumem in vem, da je veliko takih, ki lahko obkljukajo vse naštetje, le s to razliko, da imajo dom, ampak vseeno mislim, da večje bolečine ni, kot da si brez strehe nad glavo. Tako ali tako, bi se morali imenovati brezstrehovci, kajti streha še ne pomeni doma. Tako letos poskušajte pomagati neznancu ali neznanki na ulici. Naj vam ne bo nerodno. Pristopite in pomagajte po svojih močeh. Jaz ob tej priložnosti močno apeliram na vse občinske veljake (ne samo naše), naj najprej poskrbijo za srečo svojih krajanov, šele nato naj širokopotezno gradijo svoje lastne »spomenike«.

Srečno vsem, ki prebirate naš časopis in vam ni vseeno za soljudi, saj nihče ne more biti individualno srečen v kolektivni nesreči. Svoje misli letos namenjam med drugim tudi brezdomni profesorici iz Sarajeva, ki zmrzuje na lucijskih ulicah.

Vaša Biba

**SREČNO VSEM, KI PREBIRATE NAŠ ČASOPIS IN VAM NI VSEENO ZA
SOLJUDI, SAJ NIHČE NE MORE BITI INDIVIDUALNO SREČEN V KOLEKTIVNI
NESREČI.**

Gostujoči kolumnist:
Tomaž Z.

foto: osebni arhiv

JUŽNI TOK ALI JUŽNA POLUCIJA?

020
KRALJI
ULICE

Z besedo polucija označujemo pojav, ki ga med spanjem doživlja odrasčajoča moška polovica planeta. Gre za nenamerni, nočni izliv semena, ki je velikokrat povezan z erotičnimi fantazijami. Onesnaženje posteljnine pač. Zato mu pravimo tudi mokre sanje. Čeprav nikakor ne gre za nenamerno dejanje, pa so se s podpisom sporazuma o sodelovanju pri izgradnji in uporabi plinovoda Južni tok, ki bo potekal tudi čez Slovenijo, materializirale mokre sanje domačega premierja Boruta Pahorja. Za to, da bi naj plinovod Južni tok potekal prav čez njihovo ozemlje, se je namreč kar nekaj časa grebla cela vrsta držav. Toda odloča energetska mogočna Rusija. In tako je kot zadnja k sporazumu pristopila še prav domača Republika in fantje iz domačega političnega peskovnika so doživeli potešitev in zadovoljitev. V ruski čakalnici pa na svoj vrhunec še naprej upajo Avstrija, Hrvaška in Romunija.

Plinovod Južni tok je sicer skupni projekt ruskega Gazproma in italijanskega Enija, po njegovih ceveh pa naj bi čez ozemlja Italije, Grčije, Bolgarije, Srbije, Madžarske in tudi Slovenije na letni ravni steklo 63 milijard kubičnih metrov ruskega plina. Čez domači, slovenski, del sicer zgolj osem milijard kubičnih metrov. Zaradi tako imenovanih plinskih sporov med političnima elitama obeh držav bo ta plinovod zaobšel Ukrajino, uradno pa naj bi Rusija s tem energetskim projektom želela Evropi zagotoviti zanesljivejšo in varnejšo

oskrbo z zemeljskim plinom. Dobri nameni Rusije sicer pomenijo predvsem še večjo evropsko in tudi domačo energetska odvisnost od ruskih zalog plina.

Toda interes vsake od držav, ki se ji je uspelo pririniti k načrtovanemu plinovodu, ni le v večji energetski odvisnosti od ruskega plina, pač pa tudi v tem, da bo svoj proračun nekoliko dodatno zapolnila z obračunavanjem pristojbin za plin, ki bo zgolj stekel čez državo. Zato ključno vprašanje ostaja, kje pravzaprav bo ta plinovod sploh potekal? Ker gre v slovenskem primeru za tako lokalno samoupravno razdeljeno ruralno državo, to gotovo zanima številne lokalne skupnosti. Kljub pogajalskemu izplenu, ki ga v ločenih meddržavnih sporazumih z Rusijo niso uspele doseči denimo Grčija, Bolgarija in Madžarska, da bo skupno podjetje domačega Geoplina in ruskega Gazproma primorano delovati brez posebnega davčnega statusa in v skladu z evropsko zakonodajo, pa konkretna trasa plinovoda, ki bi naj prve kubične metre plina tudi v Slovenijo dostavil leta 2015, ostaja neznanka.

Kod konkretno bo torej potekal plinovod Južni tok, naj bi sicer šele pokazala študija o izvedljivosti projekta, ki jo družno pripravljata družbi Gazprom in Geoplin plinovodi. Toda ta je še v pripravi, objavljena bo šele konec junija 2011. Domača stran sicer vztraja na izhodišču, da bi se v ta namen pretežno, če ne celo v celoti, uporabili že obstoječi

plinovodi na Slovenskem. Toda že vnaprej se ve, da je sama študija odvisna od vrste vnaprej nepredvidljivih in nedoločljivih predpostavk, odločitev, ki jih še bo sprejela energetska mogočna Rusija. Po kateri smeri bo slovenski krak plinovoda sploh prišel v Slovenijo ali bo navezan na italijansko ali avstrijsko omrežje in kakšne bodo pravzaprav dejanske količine plina, ki se bodo pretakale po njem, bodo določili v Moskvi.

Mokre sanje domače politične elite in kilavi vrhunec, ki je sledil podpisu sporazuma o sodelovanju pri izgradnji in uporabi plinovoda Južni tok v Sloveniji, tako zaenkrat temeljijo predvsem na konkretno še neutemeljenih fantazijah. Ker ima s kmetijskimi zemljišči gosto posejana ruralna domovina občutljiv in pester biotski ekosistem, je že vnaprej jasno, da se bodo nameri, da plinovod poteka prav čez njihove lokalne skupnosti, marsikje uprli. Kljub evropskemu certificiranju skupnega podjetja Gazprom in Geoplin, ki bo gradilo in upravljalo domači del plinovoda, bo ta vsekakor posegel v lokalno krajino. V primeru morebitne nesreče, napake ali pač nenamernega izpusta pa bo oškodovano in poškodovano predvsem lokalno okolje. Katero konkretno bo to, pa bodo določili Rusi. Za vsak slučaj pa nam bodo skupaj s fanti iz domačega političnega peskovnika to sporočili šele tam enkrat v drugi polovici leta 2011.

V SLOVO JOŽETU OKORNU

V imenu vseh, ki smo te poznali, lahko rečem, da se te bomo spominjali v dobrih in slabih časih. Dolgo časa si bil med nami, zdaj te zaradi tvojih bolezni ni več. Zelo te bomo pogrešali in vedno boš v naših srcih.

Roman in vsi žalujoči

foto: Tomislav Gorden - GTS

foto: osebni arhiv

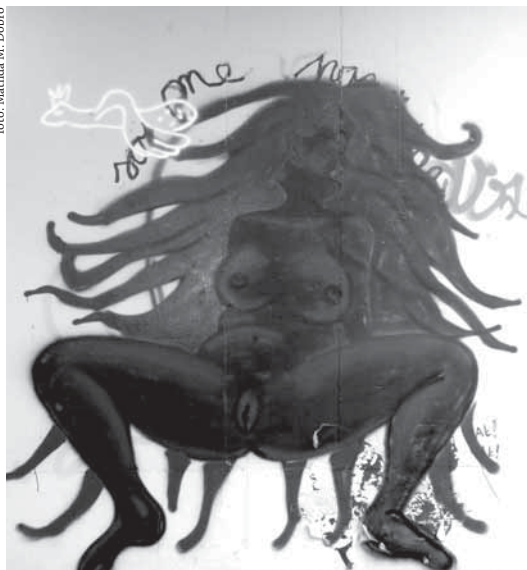
Namesto pamfleta:

JEŽUŠČEK NAŠ

Delam Jezuse po naročilu.
Sem Polje-telepat.
Vidim deklino fino,
namečem si ga na brzino.
Dekle pa devica zanosi,
brezmadežnega Jezusa rodi.
Deklina neodkrita iz stvarnosti v hitrost beži.
Delam spolno hitro Jezuse po naročilu,
javi naj se zdaj deklina vsaka,
da vas križa Polje-telepat.

Črtomir Clonsky

foto: Matilda M. Dobro

021
KRALJI
ULICE

Tanja San (kraljica) in Matilda M. Dobro (kačja kraljica)

KRALJICA IN KRALJICA

KRALJICA

TO SO BILI NAJINI DNEVI.

Z OBILICO SVINJSKIH REBERC, POMARANČ, MAŠČOBE IN KORENJA.

PREPEVALA MI JE ITALJANSKE ŠANSONE IN ZBUJALA PRED PORUŠENIM KAMINOM.

VSAKO JUTRO JE PEKLA PALAČINKE IN MI JIH SERVIRALA S PETE KUHINJSKE POLICE.

VIDELA SEM NJEN PRAH.

VIDELA SEM OSTANKE INTIMNEGA MILA.

DUHALA KOTLIČKE IN IZMIŠLJENO ČAJNO PECIVO.

MIMOBEŽEČE SANJE SO BILE ZDRUŽITI ŽIVALSKI SVET.

IN MU REČI PREMOR!

NE GREŠ ŠE KAKAT.

NE GREŠ ŠE DOMOV.

PO POMOTI SEM JO POKLICALA KARL.

ONA PA SE JE ZAVILA OB MOJE PETO REBRO.

BREZ POMARANČ.

KAČJA KRALJICA

AH, O TRETJI NEVESTI MI SPET PREPEVAŠ,

NERESNO V DUŠI MI ODMEVAŠ,

KAJ SEM, REVA, TI STORILA,

DA DRUGE V ŽEMLJO SI POLNILA?

EH, PEČENKA, BONBONIERA, KORENČEK,

POD SMREKO BOŽIČNO DOJENČEK,

JEZUŠČEK NI, MOJ NI, TVOJ NI ...

KARLOVO SEME MENI V BREME ...

NA SREBRNO NIT ME NAVIJATA,

MI POTICO PEČETA,

SLADKA IN LEPA STA TIHA,

KO NIČ NE REČETA,

NE KAKAT NE SRAT.

Kraljevi recenzor:

foto: Maruša Bertonec

ZADET OD A DO Ž

V poznem začetku letošnjega leta je v samozaložbi izšla knjiga *Zadet*, katere avtor je Peter Pitambar Pangerc. S Petrom sodelujemo že od začetka ustanovitve našega društva, zato prav s ponosom predstavljamo »zadete zapiske«, ki so v dveh tretjinah pripovedni, v zadnjem delu pa v kiticah. Delo je nastajalo ves november leta 2007.

Glavna zanimivost knjige *Zadet* je nedvomno v pristopu, s katerim se je avtor lotil pisanja. Razen uvoda, citata in uvodnega opozorila, da je uživanje drog škodljivo za fizično in psihično zdravje, prepovedano z zakonom ter zelo tveganega značaja ter naj vsak uporablja droge izključno na lastno odgovornost, na 93 straneh ni nobene vrstice besedila, ki bi ne bila napisana v omamljenem oziroma zadetem stanju. Avtor si je za cilj zadal celo, da bo knjigo napisal v fleših, kar pomeni, da je knjiga nastajala le na vrhuncih zadetosti.

Glavna pomočnika pri pisanju sta bila heroin in kokain, največkrat kot bovla, ki je nekakšen koktejl oziroma, kot pravi avtor, juhica iz kokaina in heroina, v zadnjih pripovednih poglavjih pa se jima na veliko pridruži še alkohol.

Namen knjige *Zadet* je raziskati področje drog iz samega vrelišča, v katerem je avtor namenoma hotel biti aktiven – tako pri opazovanju sebe kot učinkov droge, ki so običajno sledili vbrižgu pomočnikov v žilo. Načrtno je zavrnil vlogo »tretjega« opazovalca, ki običajno iz varnega skrivališča opazuje, kar koli že raziskuje, ter si pri tem ne maže rok, s tem pa večja verjetnost, da bodo njegovi končni rezultati dvomljivi.

Delo je osebnoizpovedno z eksperimentalnimi prvini. Avtor opisuje droge ter njihov vpliv na dušo in telo, pri tem večkrat zaide s teme, a spet najde rdečo nit, ter se pri tem zaveda, da je to posledica stanja, v katerem piše. Pravi, da je zanj drogiranje znanost, umetnost in tehnika, odvisnost pa ljubezen, norost in bolezen.

Kaj pa Peter Pitambar Pangerc počne sedaj? Pravi, da nadaljuje s poklicnim ukvarjanjem z drogami, duhovnostjo in pisanjem. Droge so mu pripomoček za študij ter tudi za spreminjanje in širjenje zavesti. Zanimajo ga tudi ljudje, socialna problematika ...

Sicer pa je od časa, ko je knjiga nastala, pa do danes vztrajno iskal založnika za svoji

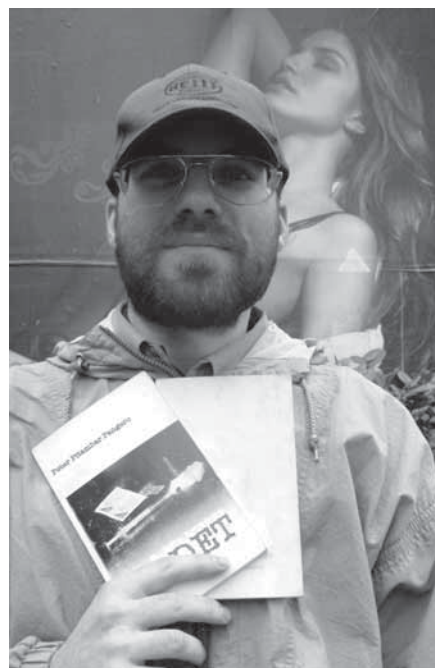

foto: Matilda M. Dobro

dve knjigi. Ker so mu bila vrata kar naprej zaprta, se je odločil za samozaložniško izdajo; tako je novembra 2008 izšlo delo z naslovom *Čista dominacija duhovnosti*, aprila 2009 pa še knjiga *Zadet*.

Knjigi je mogoče naročiti na telefonski številki 01 427 28 30 ali na avtorjevem e-naslovu: existing22000@yahoo.com. Tako boste med drugim ugotovili, katera pesem se konča z naslednjima verzoma: *Na dnu brizgalke je moja postelja, tam ležim in kinkam v počitku.*

Matilda M. Dobro

foto: osebni arhiv

RAZSTAVA »MESEC PREPREČEVANJA ZASVOJENOSTI«

Informacijska pisarna MOL, 5. 11.

5. novembra je bila v prostorih Informacijske pisarne Mestne občine Ljubljana razstava z naslovom *Mesec preprečevanja zasvojenosti*. Razstava je bila zasnovana s pomočjo društva Projekt Človek, obravnavala pa je problematiko človeka, ki je zasvojen z drogami. Njen namen je bil predstaviti droge uporabnikom ter kako naj bi se rešili te velike nadloge, hkrati pa obeležiti 15-letnico obstoja društva Projekt Človek. Društvo Projekt Človek vsakemu, ki želi, tudi izdatno pomaga, da se reši teh slabih navad, ki so škodljive uporabnikom drog in njegovi okolici. V uvodni besedi se je predstavil tudi naš župan, gospod Zoran Janković. Povedal

je, kakšne so včasih težave, ko se skuša pomagati zasvojencem z drogami, saj si ljudje velikokrat zatiskajo oči, ko da to ni njihov problem. Vendar bi naša družba morala prerasti sama sebe, prisluhniti tem težavam in pomagati takšnim ljudem, ne pa, da si zatiska oči, kot da težav ni. Nekateri uporabniki drog si resnično želijo pomagati, zato se obrnejo na društvo, ki jim skuša pomagati. Vendar to ne uspe vedno in ne vsem. Odvajanje od drog je dolgotrajen in težak proces, mnogi poskusijo tudi po trikrat, da jim na koncu to uspe. Gospa Suzana Puntar je izčrpno povedala, da je društvo Projekt Človek doživelo že velike napore, da je obstalo, da so bili začetki in pa tudi

foto: Tomislav Gordin - GIN

nadaljevanja vse prej kot lahki. Društvo je pravkar praznovalo 15 let svojega obstoja in je zelo uspešno: ima preko trideset zaposlenih, ki so strokovnjaki, ki prisluhnejo vsakemu, ki je zasvojen z drogami, mu svetujejo, mu pomagajo pri odvajanju od drog, zato so na zelo dobri poti, da bodo kot društvo doživeli še mnogo let.

Rajko Piltaver

foto: osebni arhiv

NEPOPOLNA RECENZIJAZ OZIROMA EGOCENTRIČNA REPORTAŽA 8

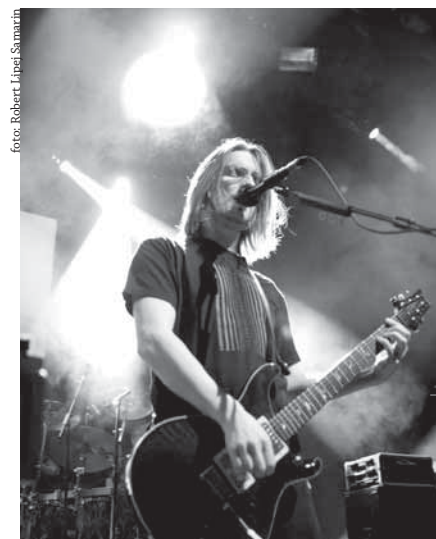
Porcupine tree, CUK Kino Šiška, 3. 11.

Okej, res je, videla sem že toliko koncertov, a nekatere ... nekatere čakaš z metuljčki v trebuhu. In jih dočakaš. Kar tako nekega večera v Šiški. Če si jih prej toliko preposlušal, spoznal svojega fanta »preko« njih oziroma njih »preko« fanta, vzdihoval za pevcem, občudoval vse v zvezi z njimi in bognedaj pomislil, da se bodo kdaj ustavili v Ljubljani, potem ... so pač metuljčki. Piči, rock'n'roll! Gremo, Kino Šiška. Tja sem priletela s tipom in po vseh tistih njegovih: Kje si, stari, kako, imaš akreditacijo, aja, kje gremo pa fotografi noter, a ti tud delaš intervju itd. dolgovezenjih naokoli, sem si rajši malo ogledala Kino Šiška in njegove cene ... piva – itak! Zgledalo je prav obetavno, folk se je nabiral, prostor je zgledal dobro, superpivce so točili ... Mega. Aja, še koncert bo? In to angleški fenomenalen prog rock band Porcupine tree? Fuck, kapo dol, Kino Šiška.

Po letanju sem in tja, gor in dol, po preslišanju predskupine (sorry predskupina, okej, no, francoski Demians, a prišla sem na Porcupine), sem se končno spomnila, da res ne bi bilo dobro, če zamudim vse skupaj, in sem se prerinila z nekim prijateljem do druge vrste. In ko jih zagledaš meter pred sabo, ti itak ni nič jasno. V Ljubljani so, neverjetno: klaviaturist Richard Barbieri, basist Colin Edwin, spremljevalni kitarist John Wesley, eden najboljših bobnarjev Gavin Harrison in pa pevec, kitarist, ustanovitelj skupine, z eno besedo genij,

oh in sploh, Steven Wilson. Steven je prikorakal bos z nekim eroticizmom in karizmo v sebi, pozdravil v slovenščini in že so začeli s komadom The blind house z zadnje plate The incident. Šele tukaj sem se zavedela, v kakšni dvorani sem. Ozvočenje dvorane Kino Šiška je na najvišjem nivoju, zvok tako čist in prostor tako idealen za kar celo plato The incident, s katero so nam postregli v petinpetdesetih minutah.

In mi smo jim jedli z roke ... Slovenci, Hrvati in čisto utrpani (pozitivno, seveda) Italijani okoli mene, polna dvorana. Kurja polt ob vsakem kitarskem solu, neverjetnem bobnanju, vsaki besedi, ki jo je zapisal Steven in jo sedaj poslušal v živo, in naj upam vsaj dve uri, da je vse le zame (Se mi le zdi ali me je pač dvakrat res pogledal? Hec.). A najboljše je šele prihajalo v drugem delu koncerta. Sicer je že prej nekdo zraven mene kričal: »Happy birthday, Steven!« (Vse najboljše, Steven), a sploh nisem nekako dojela, da praznuje 42. rojstni dan ravno danes. In so začeli s Start of something beautiful ... Yes! E, zdaj se nam je pa začelo res trgati! Saj je brez veze, da poskušam kar koli opisati, ni besed. To moraš izkusiti v živo, kajti tam se šele vidi, kakšni glasbeni mojstri so. In ob komadih, kot so Lazarus, Russia on ice, Anesthetize, Normal, Blackest eyes, Way out of here, ne gre drugače, kot da se spustiš z vajeti in uživaš. Meni se je na trenutke zdelo, da sem v drugi dimenziji, pa to ni bilo od kakšnih substanc,

ampak od mešanice metalskih rifov, floydovsko obarvanih klaviatur ... Ja, druga dimenzija. Vsakič so bili deležni ogromnega aplavza, in ko so odšli, smo jih z le-tem priklicali nazaj. Ko so se vrnili, je kitarist John Wesley namignil na rojstni dan Stevena Wilsona, tega čudežnega dečka, in že tako glasbeno »omamljena« publika mu je z veseljem zapela Happy birthday. Je lahko večer še bolj nor? Težko.

Zaključili so s komadoma The sound of Muzak in nato Trains. Noro. Fenomenalno. Kaj naj sploh rečem? Tak koncert vidiš redko. Brez madeža! A jaz jih grem vseeno danes gledati še enkrat v Padovo. Dvakratna doza Porcupine tree ta teden? Očitno je teden lahko še bolj nor.

Steven Wilson bi rekel: »Mislite, da je bil to začetek nečesa lepega? No, premislite spet.« »Steven, mislim, da to ni bil začetek nečesa lepega, ampak začetek nečesa fenomenalnega! Vse najboljše!« In še zmeraj čutim metuljčke v trebuhu ...

Bunčka

zanjo. Ljudski predsednik – kakor pravijo Američani Obami, je prijetno delila z nami Susan A. Wilson, gostja z ameriške ambasade, je v pričujoči knjigi fotografirana z vseh kotov, vseh strani in v vseh mogočih trenutkih in aktivnostih – razen tistih, ki so za zaprtimi vrati v notranjosti Bele hiše. In vendar tudi tokrat ne gre drugače, kot da se stvari zdravo pritrdi in knjigo toplo priporoči vsem, še posebno pa slovenskim politikom, kjer je predsednik Obama lahko dober zgled lahkosti, ki pa vseeno trdno stoji in ne odstopa od svojih načel – morda le nekoliko pretirava s težo, a gleda sproščeno in naravno v oči.

Peter Pitambar Pangerc

foto: Matilda M. Dobro

OBAMA – ZGODOVINSKA POT

Založba Sanje,

16. 10.

V mestnih blodnjah sem srečal Tino z Žurnala, pa me je povabila na tiskovko. Šla sva na Založbo Sanje, kjer je potekala predstavitev knjige o aktualnem ameriškem predsedniku. Še ena, in to, kakor sem zelo na hitro preletel še ostalo knjižno ponudbo na isti mizi, že druga knjiga o Obami. Morda, morda je čas, da se fanatizem malo ustavi, se umiri in umisli. Morda bo potem pokukala na dan tista zdrava gola resničnost, kjer je še vedno vse v povojih in kjer vse še čaka, da se naredi. Pa hvala vsej vzpodbudi in dobrim željam! Koristijo. Knjiga sama je bohotna s fotografijami. Komur se ne ljubi brati in ima nadvse rad črno moško lepoto – to je knjiga zanj ali

foto: Matilda M. Dobro

PRAVICE IMIGRANTSKIH DELAVCEV V SLOVENIJI IN EU

Center Evropa, 22. 10.

024
KRALJI
ULICE

Na javni razpravi so bili zbrani predstavniki Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve, ki so predstavili zakonodajo, ki se dotika imigrantskih delavcev. Na drugi strani so jim nasproti stali Nevidni delavci sveta ter predstavnica Socialnega centra v Rogu. Debata se je razvijala o pravicah in življenju imigrantskega delavca v Sloveniji, ki na splošno gledano ni niti malo blesteče. Oni k nam pridejo z željo po boljšem življenju, saj v svoji matični državi nimajo možnosti za preživetje. Tukaj pa nastopijo težave z vizami in nastanitvijo ..., preko posrednikov pa vedo samo to, da službo imajo. Njihovi nastanitveni pogoji se zreducirajo na samske domove ali pa sobe, ki jih njihov delodajalec najame pri kakem zasebniku. Samski domovi so še posebej pereč problem, saj vsak od njih plačuje od 150 do 170 evrov na mesec za to, da se drenja v sobi s še tremi ali petimi sotrpini. Pri tem lastnik samskega doma, ki je ponavadi podjetje, ki takega delavca zaposli, za sobo, ki bi jo na prostem trgu oddajal za 150 evrov, dobi od 600 do 900 evrov na mesec. Kar se osnovnih življenjskih razmer v samskih domovih tiče, pa so pa milo rečeno slabe. A tudi, če bi imeli nadstandarne pogoje, v njih ne bi mogli uživati, saj delajo po dvanajst in več ur na dan, kar pa ne pomeni, da si ne zaslužijo človeku primernih

prostorov za prebivanje. Njihove plače so seveda minimalne, tako da jim, če odštejemo plačevanje postelje v samskem domu in dejstvu, da vsak od njih pošilja denar družini, ne ostane več kot 200 evrov na mesec, v večini primerov celo manj. Potem se pa pojavljajo tudi nasprotovanja tem delavcem, češ, kaj jih sploh rabimo, ko imamo toliko svojih brezposelnih. Ampak kdo od teh večinoma zavednih Slovencev bi poprijel za kramp in delal v takšnih razmerah,

kot delajo oni? Kdo?

Tukaj so pa tudi obljube predstavnikov ministrstva in njihovo izmikanje direktnim odgovorom, ki jih zavlečejo v monolog, ki nima ne repa ne glave. Včasih se res sprašujem, ali se res ne zavedajo, da s tem, ko obljublajo vse mogoče in nemogoče, smešijo samo sebe, saj je vsem jasno, da od njihovih obljub ostane v večini primerov prazen nič?!

Marko Nakrič

Z mano imajo vsi probleme. Sam sebi sem problem. Za svoj obstoj rabim zrak, hrano, vodo in spanec, vse to imam. Ker pa sem človek, potrebujem tudi duševni mir in upanje. Verjamem v boga in človeško pamet. Niso bistvo denar, prijatelji, obleka, slava ali orgazmi, bistvo je ljubezen. Ampak zakaj imam potem probleme?

Kavica

foto: Matilda M. Dobro

Gogijeve kolumna:

NOVOLETNO PAMETOVANJE

foto: Boštjan Cvetič

V zraku je začutiti praznično razpoloženje. Še en konec leta, ki se je za nekatere iztekel ugodno, za druge pač ne. Mnenja sem, da smo zmagovalci prav vsi, ki smo preživeli in se za eno leto uspešno postarali. Jaz sem s seboj zadovoljen, saj mi je uspelo preživeti tudi to leto. Vsekakor nimam nič proti, da še živim, saj kot mnogi veste, to zelo rad počnem. Živim zelo umirjen tempo življenja kljub zdravstvenim težavam. Ja, jebeš ga, leta prinesejo svoje. Veste, če me ob prebujanju vsako jutro po pomoti nič ne zaboli, se uščipnem, da preverim, če sem še med živimi. Verjemite mi, da sem se z leti navadil živeti z njimi! Pa naj bo dovolj jamranja, da vam ne pokvarim prazničnega vzdušja. Torej, čas je za še eno sočno zgodnico iz moje zakladnice spominov. Davnega leta 1987 sem bil brez stanovanja. Bila je zima in prenočeval sem večinoma po blokovskih kletih, dneve pa preživljal po gostilnah. Verjetno veste, kako sem služil denar: kradel sem po trgovinah. Takrat sem pač to jemal kot delo, tako kot danes jemljem pisanje in prodajanje časopisov. To slednje je vsekakor manj stresno. No, da nadaljujem in ne pametujem po nepotrebnem. V Jugi nismo praznovali božiča. Mislim, praznovali smo ga, ni bil pa državni praznik. Tak bolj divji sistem praznovanja bi lahko rekli. Novo leto pa smo, saj je od tega odvisno štetje celotnega sveta. Zopet pametujem, ti boga. Za staro leto sem osamljen taval v večernih urah od gostilne do gostilne. Interesantno, pil sem vse, kar je bilo alkoholnega. Mešal sem pijače oziroma jih zlival vase. Naj omenim, da takrat niti približno ni bilo takih javnih prireditev, kot so v današnjih časih. Ljudje so se založili z dobrotami in so praznovali doma med družinskimi člani ali prijatelji. Zame je bilo praznovanje prej ko slej zabavna zadevščina. Bil sem sam! Biti sam s seboj pa ni ravno pestra zabava. Zlival sem ogromne količine pijače vase z namenom, da se ga čim hitreje napijem do nezvesti, se zavlečem v kakšno klet in prespim nazdravljanje novega leta. A vraga, ne! Bolj sem pil, bolj sem bil jezen in trezen. Nekje okoli 22. ure sem priklamoteril v staro gostilno Turiš. Tam sem naletel na enega izmed tedanjih klošarjev v družbi dekleta in dveh moških. Prisedel sem in med pitjem pijače smo se dogovorili, da vržemo skupaj keš in odidemo v stanovanje k drugima dvema moškima. Za informacijo, bila sta geja. Torej, nakupili smo pijačo in odšli dokončat začeto praznovanje. Nekje okoli ene ure zjutraj nam je

sfililo pijače. Častil sem zadnji keš in poslal svojega prijatelja in enega geja na dežurno »tankštelo«, da obnovita zalogo. Med tem sem dekletu v kopalnici izdatno po svojem sistemu voščil prvi novoletni dan z rožico, ki se imenuje lulek. Lepa gesta, mar ne? Še dandanes se čudim, da mi je po vsej količini izpitega alkohola moj svetovni prvak sploh vstal.

A je – in delo je odlično opravil. Dekle sem videl samo tistikrat in potem nikoli več. Spomnim se je pa še danes. Veste, da je bilo praznovanje tistega leta najlepše moje praznovanje nasploh? Začetna zagrenjenost se je končala na najlepši možen način in, kar je najbolj zanimivo, nič ni bilo planirano. Nikoli v vseh kasnejših letih nisem doživel česa tako presenetljivo lepega. Novoletni fuk brez predhodnega planiranja. Vam povem, dragi moji in moje, ni lepšega doživetja, kot je to. Ajnfah se je vse zgodilo prav spontano, malce nepremišljeno, zato pa s toliko več žara in dinamike. Z eno besedo fantastično! Še dandanes me prijetno zaščemi pri ta spodnji glavi. Vsekakor je to eden izmed zelo zelo lepih spominov iz moje zakladnice spominov. Ja, to so bili lepi časi. Bili so čustveni in nič kaj naporni. Seks je lepo delo, pa naj kdo reče, da nimam prav. Sem »seks« poimenoval »delo«? Stanje se mi je drastično poslabšalo, pa še pijan nisem. Verjetno bo krivo prav to! Po vsej verjetnosti se nagonsko sprašujete, kako danes preživljam te največje praznike. Sam. Od božiča dalje izklopim telefon, se založim s hrano in pijačo ter ne mrknem niti z malim prstom na nogi. To imenujem »polnjenje baterij«. Ni mi do družbe v teh letih. Ni mi do praznovanja, saj praznujem tako in tako čez vse leto. Recimo temu tako: ko drugi norijo, jaz mirujem, ko pa drugi mirujejo, jaz norim. Z norenjem mislim na »čaganje«. Oh, da ne pozabim napisati, da sem preživel par zelo raztegnjenih novoletnih praznovanj. Za informacijo: praznovati smo začeli v začetku decembra, prenehali pa v začetku februarja. Tudi takrat je bilo vsega po malem – pijače, droge, žensk oziroma seksa in jedače. Na koncu takšnih maratonskih praznovanj sem vedno potreboval najmanj en teden, da sem se postavil na nogice in ugotovil, da sem še kolikor toliko živ. To so bila zelo zahtevna praznovanja z okusom popolnih užitkov. Ampak tako pač to je, vse lepo se tudi enkrat mora končati. Dopizdi ti. Ljudje smo takšni, da nam enoličnost čez čas dopizdi in sami sebe prisilimo, da to spremenimo. Ajnfah je sprememba vedno dobrodošla zadeva. Ljudje smo enostavno ustvarjeni zato, da ga živimo in si ga ob tem malce »začinimo«. Tako pač je, le s tem dejstvom se je potrebno sprijazniti. Sam sem takšen tip, da če dogajanja ni, ga hitro ustvarim, saj sem mnenja, da enoličnost ubija. Brez dogodkov in stresnih situacij je življenje po mojem mnenju »ikakvega« pomena. Če kdo od vas bralcev in bralk meni kontra, je popolnoma zrel, da obišče najbližjega psihiatra. Zopet sem dobil napad pametnih nasvetov. Kriza na celotni fronti! Za na konec pa od moje visokokalorične malenkosti še tole. Uživate! Praznujte z nasmejanimi in pozitivnimi gestami. Voščite iz srca in nikakor ne voščite sovražnikom. Vsak ima na tem planetu sovražnika. Za oni svet ne vem, ker še nisem bil tam, ko pa bom, vas bom obvestil. Iz srca vam voščim vse naj naj. Polno in uspešno leto vam želim, pa hudobni ne bodite nikoli. Bodite lepi zase in s tem boste lepi tudi za druge sovaščane. Vsi smo konec koncev le ljudje.

Pa-pa do naslednjič!

Goran Šrok - Gogi

025
KRALJI
ULICE

PROSTOR POD SONCEM

KAR PREDSTAVLJAM SI, KAKO SE POLJUBLJAVA,
ZNOTRAJ MENE VRE NEURJE,
KO TE PREMAMIM Z OČMI,
HLAD OBDAJA MOJE TELO,
USTNICE PA SE SEGREVAJO OB MISLI NA TVOJO MODRINO.
ELEGANTNA, MAMLJIVA, MLADÁ, ZAPELJIVA.
JESEN IN ZIMA. DVIGA SE MOJ NOTRANJI NEMIR,
POŽELENIJE IN STRAST, ZMAGOSLAVJE,
OBUP IN PORAZ, MOJ SKRITI JAZ,
POTLAČEN OBRAZ, NEIZREČEN IZRAZ.

ŽIGAŽAGA

PRED 100 LETI

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov.

026
KRALJI
ULICE

— Otvoritev mestne ubožnice.

Danes ob 11. uri dopoldne se je otvorilo veliko, prelepo in najplemenitejšim, humanitarnim svrham namenjeno poslopje: mestna jubilejna ubožnica. Da se postavi to poslopje, je sklenil občinski svet dne 21. decembra l. 1897., in sicer v proslavo 50letnega vladarskega jubileja cesarja Franca Jožefa I. Stavba se je pričela zidati v maju l. 1900. in je sedaj dovršena. Zgrajena je v Elberfeldskem, paviljonskem sistemu, kakor so sezidane vse vzorne ubožnice. Izvršile pa so stavbo, za katero je naredil načrt gosp. arhitekt Fabiani, sledeče tvrdke: G. Tönnies (zidarska, tesarska in ključarska dela), F. Supančič (krovska), A. Uranič (kleparska), Ignac Čamernik (kamnoseška), Srečko Nolli (instalacija vodovoda), Fr. Starč (sobnoslikarska), brata Eberl (pleskarska) in W. Brückener & Comp. (centr. kurjava). Stavbni voditelj je bil mestni stavbni asistent g. Ivan Zemljič. Otvoritve so se udeležili gg.: dež. predsednik baron Hein z glavarjem Haasom, sodni predsednik Levičnik, dvorni svetnik Račič, fml. Chavanne in Baldass, general pl. Angerholz, podpolkovnik Schmied, topničarski in orožniški podpolkovnik in več častnikov, dež. odbornik posl. Fr. Povše kot glavarjev zastopnik, župan Iv. Hribar s predsedstvenim tajnikom E. Lahom in

več obč. svetovalcev. G. kanonik Sušnik je ob asistenci dveh duhovnikov poslopje blagoslovil in potem naglašal krščanski, humanitarni namen stavbe. Nato je imel g. župan Hribar daljši govor, v katerem je povedal zgodovino ubožnice in naštel faktorje, ki imajo za zgradbo zasluge. Končno je v nemškem jeziku popisal stavbo, v kateri je že danes 42 ubožcev. Poslopje obstoji iz suterena visokega pritličja in nadstropja. V suterenu so kuhinja, sobe za posle, prostor za centralno kurjavo, pralnica, shramba za perilo in za jedila. V pritličju so dvorana, hodniki in spalnice za moške. V srednjem traktu je lepa, svetla in zračna jedilna dvorana, ki je določena tudi za podnevno bivanje moških ubožcev. Na levi in desni dvorane so visoki in svetli hodniki, ki se tudi kurijo, ter omare za obleko. Hodniki imajo velika okna ter so zelo prijazni. Dalje sta na levi in desni po dve spalnici za 8 do 20 oseb, dve bolniški sobi in zdravniška soba, kopeli s 3 banjami in umivalnica. I. nadstropje je določeno za ženske in so dvorane in sobe razdeljene istotako. Poslopje mestne ubožnice je stalo okoli 220.000 K; za hišo je vrt 6000 m², spredaj je lična železna ograja in vrt z nasadi. Tudi ta stavba je v okras vsemu mestu in še posebej Vodmatu.

Slovenski narod, 31. 12. 1901.

SMS-KOMENTARNICA: 041 291 760

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 041 291 760.

VABLJENI K SODELOVANJU!

Knjigo Meseno spoznanje avtorja Franja Frančiča lahko sedaj naročite tudi po pošti! Na naslov "Društvo Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana" nam pošljite naročilnico s spodnjimi podatki, mi pa vam bomo poslali knjigo, ki jo plačate po povzetju. Cena posameznega izvoda je 6 evrov, potni stroški in stroški pakiranja so zajeti v ceno.

NAROČILNICA

Ime in priimek:
Naslov in poštna številka:
Telefonska številka:
Število izvodov knjig, ki jih nepreklicno naročate:
Vaš podpis:

Knjigo lahko naročite tudi tako, da zgornje podatke pošljete na naš e-naslov: kraljiulice@gmail.com.

POZDRAVLJENI,

redno vsak mesec kupujem vašo revijo in moram priznati, da jo z velikim veseljem prebiram. V vsaki reviji ima vsak bralec najljubšo rubriko, tudi jaz jo imam. Toda kak mesec nazaj je na moje veliko začudenje in začudenje mojih prijateljev ni bilo. Ali rubrike, pod katero se podpiše gospodična z Vaša Biba, po novem ne bo več in zakaj? Veliko ljudi poznam, ki kupuje vašo revijo, in prav vsi z veseljem berejo njene članke. Pa še nekaj, če vam že pišem.

Namreč že približno eno leto dni se s prijatelji pogovarjamo, ali ni naloga vašega društva, da zmanjšuje stigmo in predsodke? Zakaj so potem fotografije na naslovni strani – milo rečeno – grozljive? Vi sami prodajate vidik, da so vsi brezdomci mrzovoljni, vedno slabe volje, nikoli veseli ali nasmejani. Zakaj je temu tako? Ne mislite, da vas napadam, ampak to ljudje na cesti govorijo. Poznam sosedo, ki da fantu en evro, revije pa ne vzame, ker pravi, da jo je včasih kakšne naslovnice prav strah. Sam sem mlad in se me ne da kar tako prestrašiti, pa vam povem, da se ob vaših naslovnicaх včasih počutim prav utesnjeno. Upam, da bom v vaši naslednji številki dobil odgovor, saj boste s tem odgovorili mnogim.

Sicer pa kar tako naprej – vas podpiram.

Lep pozdrav od bralca Martina S. iz Ljubljane

SPOŠTOVANI BRALEC!

Najprej hvala za vaše pismo, v katerem odpirate zanimiv vidik o naših naslovnicaх in vtisu, ki jih le-te po vašem mnenju pri potencialnih kupciх časopisa pustijo. Najprej moram razkriti svoje osebno stališče, da sem nad našimi naslovnicaми, ki jih za nas dela fotograf Jaka Adamič, svoje obraze in duše pa mu iz meseca v mesec posojajo naši uporabniki, izjemno navdušena. Zame so lepe, bogate, polne, resnične in življenjske, pogosto tudi ganljive. Poleg vsega tega pa se mi zdijo tudi izjemne, saj v svetu retuširanja še težko najdete revijo, ki bi objavljala (vsa na naslovnicaх) resnične ljudi, s tem mislim na ljudi z resničnimi gubami, ranami in sencami, s katerimi življenje sicer nikomur ne prizanaša, a so nas modne revije dodobra navadile, da se te reči v medijih prikriva in prekriva do nerazpoznavnosti.

Še pomnim, kako sem se znašla v neprijetnem primežu neke »ženske revije«, kjer so mi jasno dali vedeti, da me morajo napudrati, ker so modna revija. Ko sem vztrajala na tem, da če bodo pudrali mene, naj napudrajo tudi brezdomko, ki naj bi se fotografirala z menoj, so popustili, in prej nujno pudranje kar naenkrat ni bilo več tema, pač pa so naju fotografirali pred kupom ruševin, ki naj bi verjetno simbolizirale brezdomkino uničeno življenje. Ko sem videla objavljeno fotografijo, sem se zgrozila. Sama sem bila retuširana, da sem izgledala grozljivo plastična, brezdomka, ki se je fotografirala z menoj, pa je bila v črno-belem slogu prestavljena v ozadje, da bi bil kontrast med nama čim večji. Četudi sva med samim fotografiranjem stali tesno skupaj. Podobno kot v opisanem primeru mediji pač vselej preurejajo realnost in je ne predstavljajo »kot take«, kot bi si morda kdo mislil. Z vsako perspektivo, obdelavo in besedno zvezo realnost proizvajajo, ustvarjajo, interpretirajo. Vsak medij, da ne bo pomote, a vsakdo po svoje.

Pri našem časopisu si prizadevamo približati bralstvu resničnost brezdomskega življenja v raznolikih odtenkih le-tega in tudi z raznolikih, predvsem pa uporabniških zornih kotov (uporabniki je morda komu grda, a v pomanjkanju boljše besede

za zdaj uporabljena beseda za ljudi, ki uporabljajo organizacije, ki so namenjene reševanju brezdomstva, tudi Kralje ulice). Prispevkov ne uokvirjamo tako, da bi javnost zgolj tolažili in prilagajali na danost, prikrivali nepraviciх ter potrjevali sliko o svetu, kot jo ljudje že imajo. Želimo odpirati nove vidike in opozarjati na stvari, o katerih drugi mediji molčijo. Realnosti tudi ne uokvirjamo tako, da bi bili v tem podobni modnim, »ženskim« ali »glamur« revijam, nasprotno. Ni nam toliko do tega, da bi bili všečni, več nam je do tega, da povemo in pokažemo, kdo smo. Tudi naša fotografska oprema in naslovnice želijo odkrivati ljudi v njihovem pristnem okolju in v njihovih, kar se da avtentičnih, razpoloženjih. To so poleg veselja tudi žalost, bolečina, naveličanost, odtujenost, jeza, strah. Ponosna sem, če nam z njimi uspe celo koga prestrašiti. To verjetno pomeni, da so fotografije na naslovnicaх žive in močne.

Torej, spoštovani bralec, tudi v bodoče se ne bomo prenaresali ali lišpali in retuširali svojih obrazov (razen če bomo za to imeli res poseben razlog). Če vas je podob na naših naslovnicaх strah, vam lahko ob tem zaželim le, da uživate v svojem strahu in ga sprejmete kot svojega. Vselej ko se ustrašimo podob, se ustrašimo samih sebe, kajne?

Naj povem še, da me pogosto kdo vpraša, kako sem lahko ves čas tako sončna in nasmejana. Razžalostijo me taka vprašanja, saj začutim, kako še zdaleč nisem le vesel človek. V sebi nosim mnogo bolečine, strahove in jeze, podobno kot vsako človeško bitje, predvidevam. A nekako sem se očitno skozi svoje prilagojeno življenje vse to navadila skrivati pod svojim širokim in sončnim nasmehom. Spoštujem pa ljudi, ki raznolika čustva na svojih obrazih in držah upajo, zmorejo in znajo pokazati – celo v javnosti. Spoštujem obraze na naših naslovnicaх in duše, ki so za njimi.

Za uredništvo, Špela Razpotnik

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave

KAJ: Likovni kritiki izbirajo: Jože Muhovič
KJE: Cankarjev dom, Prvo predverje, Ljubljana
KDAJ: 1. 12.–17. 12.

KAJ: Likovna razstava: Blentavi tekst – Neža Zinaič
KJE: Kolovrat teater, Ciril-Metodov trg 14, Ljubljana
KDAJ: do 21. 12.

KAJ: Večer v operi: ekskluziven sprehod skozi razglednice
KJE: Narodni muzej Slovenije, Prešernova 20, Ljubljana
KDAJ: do 17. 1. 2010

Glasba

KAJ: Pod pritiskom, drugič!
KJE: Gala Hala, AKC Metelkova mesto, Ljubljana
KDAJ: 11. 12. ob 22h (do polnoči vstop prost)

KAJ: Cigu migu
KJE: Gala Hala, AKC Metelkova mesto, Ljubljana
KDAJ: 18. 12. ob 22h (do polnoči vstop prost)

Razno

KAJ: Ta veseli dan kulture
KJE: Prirodoslovni muzej, Prešernova 20, Ljubljana
KDAJ: 3. 12. ob 10h

KAJ: PUM, projektno učenje mladih – priložnost za mlade med 15. in 25. letom, ki so opustili redno šolanje
KJE: Zavod Bob, Robbova 15, Ljubljana
KDAJ: 3. 12. ob 9h

KAJ: Te mika tujina?
KJE: Center Evropa, Dalmatinova 4, Ljubljana
KDAJ: 3. 12. ob 17h

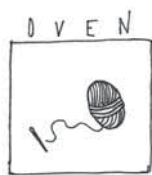
KAJ: Okrogla miza »Delovna terapija v skupnosti in duševno zdravje«
KJE: Zdravstvena fakulteta v Ljubljani, predavalnica 102, Zdravstvena pot 5, Ljubljana
KDAJ: 3. 12. ob 17h

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev!
Pišite nam na e-naslov: kraljiulice@gmail.com.

ULIČNI HOROSKOP

Gregor B. Hann,
ilustracije Damjan Majkič

Zadnje čase se obnašate tako, da se ljudje okoli vas čudijo, le od kje vam toliko moči. S tem obnašanjem zbujate pozornost in posebno spoštljivost. Takšni, kot ste, ostanite še naprej – tudi do partnerja – in uspeh bo, ko se bosta pogovorila v postelji.

Malo preveč delate, zato vam priporočam, da se po dolgem času umirite in greste v naravo na sprehod, seveda ne sami, ampak s partnerjem, kjer se bosta lahko pomenila tudi tiste najbolj intimne stvari. Uživali boste v tistih stvareh, ki jih imate radi.

Za vas, ki ste rojeni v tem znamenju, predvsem v začetni dekadi, se obetajo spremembe tako poslovno kot v privatnem življenju, saj boste kljub recesiji in ekonomskim težavam imeli s partnerjem veliko uspehov. Pazite na zdravje!

Postali boste nekoliko nervozni, vendar se bo vse uredilo tako, kot si želite. Obiskal vas bo nekdo, ki ga niste videli že dolgo časa, zato bo to srečanje zelo prijetno. Napredek bo tudi v poslovnem svetu, le da morate paziti na stanje v denarnici.

S pokončno držo in s spoštljivostjo boste premagali vse težave, ki vam stojijo na poti. Delali boste tisto, kar vas najbolj navdušuje. V ljubezni pa kot ponavadi: gre skozi želodec, zato boste uživali čudovito hrano, ki vam jo bo skuhal partner.

Včasih se počutite, kot da vas okolica ne mara, vendar se motite. Poskušajte se približati ljudem, ki vas imajo radi, in videli boste, da ste dobrodošli. Obeta se vam denar, ki bo nenadoma prišel v vaš žep. Kupite tisto, kar imate najraje!

OGLASNA DESKA

Sem starejši gospod, ki ima zelo rad pse. Ker imam veliko prostega časa, je ena izmed mojih želja sprehajati in skrbeti za pse v času odsotnosti njihovih lastnikov. Vesel bi bil simbolnega plačila. Jože L., 030 323 304

Sem brezdomka. Komaj sem prišla do sobe, ki jo zelo drago plačujem, tako da bi prosila, če bi mi kdo odstopil še delujočo televizijo in električno anteno. Prosila bi tudi za kakšno jakno, nepremočljivo, ker sem veliko zunaj, ter kaka bolj športna oblačila (številka 42-44). Že vnaprej se vam lepo zahvaljujem. Dosegljiva sem na telefonski številki 051 218 457. Vesna

Spoštovani! Na vas dragi bralci, prijatelji, znanci in vsi ljudje dobre volje in širokih src se obračam. Bliža se zima, mani pa bi v teh dneh, mesecih zimski čevlji ali škornji zelo olajšali in prihranili marsikaj. Zelo zelo jih bom vesela in hvaležna, verjamem, da še obstajata humanost in solidarnost med nami! Če menite, da škornjev ali zimskih čevljev (številka 40-41) ne potrebujete, pa bi jih pa radi podarili, pokličite na 01 430 48 18 vsak dan med 9. in 17. uro - za Tino S. Hvala dobrim ljudem.

Iščem sponzorja za izdajo knjige.
Telefon: 070 292 966,
Gogi

Nujno bi rabili rabljeno kolo za vožnjo po terenu. Tisti, ki nam ga je pripravljen podariti, naj pokliče na telefonsko številko: 030 323 301. Hvala!

Zahvaljujemo se Mileni Male, Dom Domis nepremičnine, ki nam je darovala 100 evrov za otvoritvene prigrizke. Najlepša hvala in mnogo uspehov vam želimo tudi v prihodnje!

V društvu Kralji ulice sprejemamo tudi hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

PODARI PLOČEVINKO

V našem dnevnem centru na Pražakovi 6 (vhod z Miklošičeve) zbiramo aluminijaste pločevinke, zato vse bralke in bralce vabimo, da nam jih prinesete in na tak način prispevate k čistejšemu okolju. Projekt Podari pločevinko poleg tega, da ekološko osvešča, tudi z zbranimi sredstvi podpira različne organizacije, med drugim tudi Kralje ulice. Več na: www.podari-plocevinko.si.

Veliko uspeha v naslednjem letu želim celotnemu kolektivu Kraljev ulice in vsem, ki sodelujejo z društvom. Poimensko ne bom našteval, saj se tako ve, kdo vse so to. Vsem želim še veliko uspeha v nadaljevanju tega dela, ki jih čaka!

Roman

Zopet je leto naokoli in zahvaljujem se vsem svojim strankam za prijazne besede, ki so mi bile namenjene skozi vse leto. Posebno želim veliko uspeha in uspešnega dela v naslednjem letu kolektivu butika Mini Maxi, družini v Loteriji, trgovini Cefizelj in pa seveda trgovini Intershop Petra. Seveda pa enako želim vsem svojim strankam, ki me po dveh letih prodaje še vedno prijazno pozdravljajo in mi nudijo veliko moralne in ostale moči.

Roman

POPRAVEK IZ AVGUSTOVSKÉ ŠTEVILKE

Naslov članka je bil Žrtev in prekletstvo očetove slave. Za začetek bi rad samo povedal, da nima uredniška politika nič s tem, saj sem bil v bistvu sam kriv, ker sem bil takrat ravno na morju in prodajal Kralje ob slovenski obali, torej članek ni prišel v moje roke, da bi ga vsaj pogledal, kot ga običajno pred objavo. Pa začnimo: moj oče je delal v Borbi ter šel kasneje k TV-15, kjer se je tudi upokojil kot novinar, in to zelo mlád, in sicer pri 40. letih, saj je že iz prejšnjih služb imel dvojna leta. Pa tudi znebiti so se ga hoteli, ker je pisal za tiste čase zelo neprimerno, nič kaj po diktatu. Ter drugi popravek: Igor Križanovski še zdaleč ni napisal čez 20 knjig in romanov ter nšteto člankov, kot je bilo objavljeno, temveč jih je moj na žalost pokojni očka. Šlava mu.

Marko Ravlin - Brazgotinec

029
KRALJI
ULICE

TEHTNICA

Dobra vaga v nebesa pomaga, torej če se boste potrudili v poslovnem svetu, uspeh ne bo izostal - prav tako tudi v ljubezni ne. Paziti morate na svoje zdravje, saj ga niste zadeli na loteriji! Tam lahko zadenete le denar, mar ne? Ljubljena oseba se bo želela pogovoriti z vami.

ŠKORPIJON

Včasih se sprašujete, le zakaj ste takšni, kot bi bili žalostni in osamljeni ... Vendar se bo tudi to počasi uredilo, saj boste srečali osebo, ki vam je že nekoč bila pri srcu. Pogovorite se, kajti splačalo se vam bo tudi finančno!

STRELEC

Vam se obeta nov način življenja, ki bo precej drugačen od tega sedaj. Čas je prišel, da s svojo partnerico zaživite v miru, da ste ji zvesti in lojalni. Rezultat tega življenja bo prinesel spokojnost ter razumevanje in spoštljivost, le pri denarju bo potrebna skromnost.

KOŽOROG

Skrajni čas je, da potegnate črto v svojem življenju in da zaživite precej drugače, kot ste do zdaj. Če ne boste spremenili dosedanjega načina, to ne bo dobro za vaše zdravje. Podedovali boste imetje, na katerega ste že dolgo časa čakali. Biti morate previdni!

VODNAR

Za tiste, ki ste rojeni v prvi dekad, se bo življenje korenito spremenilo v ljubezni in na finančnem področju. Za vse ostale pa se kažejo neke težave, vendar se bo hitro vse lepo uredilo.

RIBI

Včasih ste v zadregi, kako bi uredili vso to breme in delo, ki ste si ga naložili. Dajte si duška in si odpočijte. Pojdite kam na dopust - v toplice ali gore.

030
KRALJI
ULICE

RAZVEDRILO

Hčerka si je zvečer sposodila očetov avto in se odpeljala v diskoteko. Drugi dan jo je oče vprašal, kako je preživela večer: »Odlično. Bila sem s Heleno. Je krasno dekle in moja velika prijateljica.«
»Dobro, ampak vseeno ji telefoniraj in ji povej, naj ne bo v skrbeh zaradi pipe, ki jo je pozabila v avtu.«

Zmajček

Zakaj imajo nekateri ljudje prašičjo gripo?
Ker jedo pomije.

Janez K.

Gresta po cesti gospa Pamet in gospod Kaj te briga. Nenadoma gre gospa Pamet v gostilno, nakar pride policist h gospodu in ga vpraša:
»Kaj pa vi delate tukaj?«
»Čakam na ženo,« mu odgovori gospod.
»Imate osebno izkaznico?«
»Nimam je s seboj.«
»Kako se pišete?« ga vpraša policist.
»Kaj te briga!«
»Kako se pa obnašate pred menoj, kje pa imate pamet?« ga nahruli policist.
»Je šla v gostilno na stranišče!«, mu odgovori gospod Kaj te briga.

Gregor B. Hann

POZOR — NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana – in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, stripovski zvezek Stripnik II, DVD-trojček, zgoščenko »Odpeti pesniki« – izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca, Srečka Kosovela in Nika Grafenauerja – ali zgoščenko Svetlane Makarovič
»Kako postaneš glavni« v izvedbi Janje Mazelj.

Nagrajenca pravilno rešenega novembrskega magičnega lika sta **Stojan Novak** iz Ljubljane in **Tatjana Vajgerl** s Ptuja. Iskrene čestitke obema!

MAGIČNI LIK

Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) žival z bodicami,
- (2) ime prve svetopisemske Adamove žene,
- (3) naziv posebne priprave za peko na prostem – zlasti čevapčičev in ražnjičev.

	1	2	3
1			
2			
3			

NOVOLETNA NAGRADNA IGRA

Vsi, ki nam boste poslali razglednico s pravilnim odgovorom na nagradno vprašanje, boste sodelovali v žrebanju za tri denarne nagrade iz Ferdinandovega sklada:

1. 50 evrov,
2. 30 evrov,
3. 20 evrov.

Nagradno vprašanje se glasi:

KOLIKO LET IMA FERDINAND, PANT Z NASLOVNICE?

Odgovore nam pošljite do 23. decembra na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana – in ne pozabite pripisati svojih podatkov (ime in priimek, naslov, telefonsko številko). Imena nagrajencev bodo objavljena v februarški številki Kraljev ulice.

AFORIZMI

Če nimate ničesar pokazati,
pokažite vsaj jajca.

Naša država: polna
papirnatega dreka brez
efekta.

Jože Galin iz Tržiča

Anastasia Om

Pri kateri starosti je vaš otrok
nehal verjeti v demokracijo?

V socializmu smo delali
dolgoročne plane, pa nismo
predvideli razpada države.

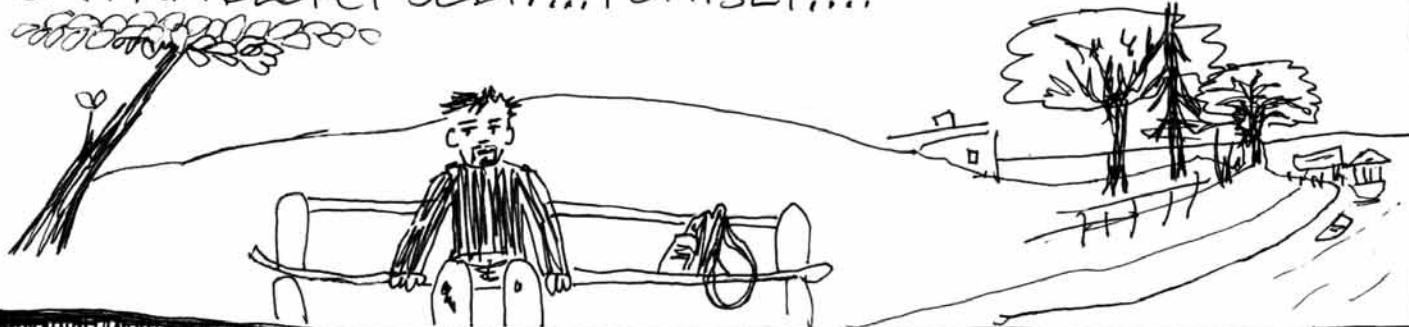
Jure Kunaver

Josip Kalašnikov

SUDOKU

		8			9			
4						5	3	1
		2	5	4				
				5	2			
9	3			8			7	5
			6	7				
				1	4	3		
2	8	7						4
			2			6		

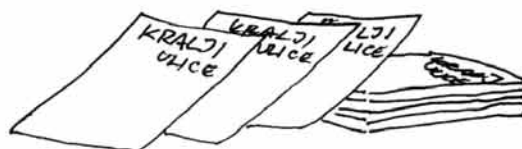
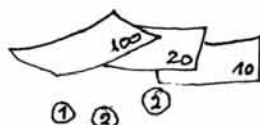
SAM NA KLOPCI SEDIM... POMISLI...

ČE POSTELJA BILA BI TI, VANJO ZAKOPAL BI VSE SRBI!

DENARJA NIMA, DA NOVI ČASOPIS ZA PRODAJO DOBI!
(NA HLAČAH KRVAVE SLEDI)

MISLI SI; KOMUR LEPO SE GODI? JEBITE SE VSI!

END

FERDINAND

Življenje je lepo, samo treba ga je znati
živeti in uživati ...

